

புதுசு

10

விலை: 400
நவம்பர், 1985

இது பத்தாவது இதழ். தொடங்கி ஐந்து வருடங்களில் தான் இது சாத்தியமானது. வருடத்திற்கு இரு இதழ்கள். காலாண்டிதழ் என்றுதான் முன்னர் அறிவித்திருந்தோம். அது பொய்யாகத்தான் போயிற்று. என்ன காரணம்? வேறும் காரணங்கள் இருக்கலாம். மூன்று காரணங்கள் மூன்று தட்டுப் படுகிறது. முக்கிய காரணம் சூழலும், காலமும். இது நாங்கள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியதே. சூழலும், காலமும் எங்களை வேறு வேலைகளுக்குத் தூண்டுகின்றன. 'புதுசு' வின் வேலையையும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பின்னடையச் செய்கின்றன. வெல்லப்பட முடியாததாக இருக்கின்றன அவை. இருப்பிலும் வெல்வோம் என்று உறுதியாக நம்புகின்றோம். இரண்டாவது காரணமாக படைப்புகள் கிடையாமையைக் குறிப்பிடலாம். மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியிலேயே படைப்புக்களை தெரிவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு உங்கள் ஆதரவை வேண்டி நிற்கிறோம். மூன்றாவது காரணம் பொருளர்தார நெருக்கடிதான். கணக்குப்பார்த்தபோது சில ஆயிரங்களை நாங்கள் இழந்து விட்டிருக்கிறோம். இதுபற்றி அதிகம் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. இதுவும் முக்கிய காரணம்தான். ஆதரிக்க வேண்டுகிறோம்.

பத்து இதழ்களிலும் நாங்கள் சாதித்தது என்ன? மிகவும்

சொற்பமே. திரும்பிப்பார்க்கிறோம். சில விஷயங்கள் பூரிப்பைத் தருகின்றன. சில விஷயங்கள் துக்கத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. மக்களிடம் சரியாகச் சென்றடையவில்லை. சில நூறு பிரதிகளே அச்சாகின்றன. எங்கே பிழை? எங்களிடம் தான் அது இருக்கிறது என்று மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொள்கின்றோம். இனிவரும் இதழ்களில் அதனைத் திருத்துவதற்கு இயலுமானளவு முயல்கின்றோம். உங்கள் ஆலோசனைகளையும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சூழல் நம் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதே. எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். எம் நாட்டில் 'என்னென்னவோ' நடக்கின்றன. அச்சியந்திரத்தில் 'புதுசு'வின் பிரதிகள் உருளும் போது நம் நாட்டிலும் பல தலைகள் உருள்கின்றன. யாரினால் இதனை நிறுத்தமுடியும்? இதன் தீர்வு என்ன?

தீர்வு தெரிந்த ஒன்றே. அதை நோக்கிய பயணமே தேவைப்படுகின்றது. பயணத்தில் நாம் அடையப்போகும் இலக்கு அரைகுறையாக இருக்கமுடியாது. முழு மக்களின் சுதந்திரத்தையும் உறுதிசெய்துகொள்வோம். 'புதுசு' அந்தவழியில் தன் பயணத்தை தொடரும். அது ஒன்றே சரியான வழி என்றும் நம்புகின்றது. படைப்புகளும் அதனை வெளிக்காட்டும்.

வெல்லப்படமுடியாதது நம் சக்தி 'புதுசு' தோழமையுடனும், நேசத்துடனும் உங்கள் கைகளை இறுகப் பற்றுகிறது.

— புதுசுகள்

பொபிஸான்ட்லின் மரணம்

‘பொபிஸான்ட்ஸ்’

உலகின் நரம்புகளை ஓர் கணம்
அதிரச் செய்ததுன் மரணம்!
முகமிழந்த மனிதரின் மத்தியிலிருந்த
என் உரோமங்கள் சிலிர்ப்புற்றன
தோழ!

வாழ்க்கை என்பது கடவுளின் தீர்மானமாக
கொண்டவர் மத்தியில்
உன்னைப்போன்ற எண்ணம் கொண்ட
நாங்களும் இருந்தோம்.
‘வாழ்க்கை என்பது மனிதனின் சிருஷ்டி’
என்றபடிக்கு
மிகச் சிலபேராய் ஒங்கிய குரலில்
நாங்கள் கத்தினோம்!

வாழ்வு இல்லை என்பதை
உணர்ந்து
இன்றைக்கெங்கள் மக்கள்
எழுந்து வருகிறார் ..

எங்களால் இயன்ற வழிகளில்
நாங்கள் மானிடர் என்பதை
உரத்துக் கத்துவோம்!

நியூயோர்க் நகரத்து வீதியில்
காதலி மார்பில் துவளும் மனிதனும்;
கேக் நகர நீர்வான்களும்
இன்னும் எஞ்சிய எல்லா மனிதரும்
எங்கள் உறுதி உணர்வர்.

அலையலையாய் மக்கள் எழுந்துவரும்
காலைப்பொழுதிலும்
பனி உறைகிறது...

‘பொபிஸான்ட்ஸ்’
உந்தன் நினைவில்
வாழ்வை மீட்பதன் வலிமை உணர்கிறேன்...

இந்திரஜித்

சேரனின் கவிதை பற்றிய

பேராசிரியர் கா. சிவதம்பி அவர்களின் விமர்சனம் :

சில எதிர்நியாயங்கள்,

● மணியம்

இக்கட்டுரை முக்கியமாக இங்கு பிரசுரிக்கப்படுவது ஒரு சகுத்துப் பரி
மாற்றத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்பதே ஆகும். இக் கட்டுரை பற்றிய
கருத்தை அறிய ஆவலாயிருக்கிறோம். மாறிவரும் இச் சூழலில் பல உண்மை
களை தொட்டுச் செல்கிறது இக்கட்டுரை.

— புதுசுகள்

1. ‘மல்விகை’ பெப்ரவரி 1985 இதழில் ‘கணிப்பிற்குரிய கவிஞன் ஒருவன் வந்துசேர்ந்துள்ளான்’ என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் கா. சிவதம்பி அவர்கள் சேரனின் கவிதைகள் பற்றி ஒரு விமர்சனம் எழுதியுள்ளார். சேரனின் கவிதைகள் பற்றி பல்வேறு பத்திரிகைகளில் பல்வேறு ‘ரகமான’ ‘விமர்சனங்கள்’ வெளிவந்துள்ள போதும், பேராசிரியரின் மேற்படி விமர்சனம் ‘கணிப்பிடத் தகுந்த’ ஒரு விமர்சனம் என்பதை மறுக்க முடியாது.

சேரனுடைய கவிதைகள் பற்றிய ‘விமர்சனங்கள்’ ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்துறையில் இது காரும் வெளிவந்த பெரும்பாலான ‘விமர்சனங்கள்’ எதைச் செய்தனவோ, அவற்றினின்றும் சற்றும் மாறுபடாத விதத்திலேயே அமைந்துள்ளன. இங்கு வெளிவரும் விமர்சனங்கள் ஒன்

றில் கவிஞனை அவனது தகுதிக்கு மேலாக ஏற்றிப் போற்றுபவையாகவோ, இழித்துச் சாடுபவையாகவோ தான் பெரும்பாலும் அமைந்து விடுகின்றன.

பேராசிரியரின் சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய விமர்சனம் அவ்வாறு அமையாவிடினும் ‘கணிப்பிற்குரிய’ கவிஞனாக சேரனை குறிப்பிடும் பேராசிரியர் தெளிவாக எதையும் வரையறை செய்து விடவில்லை. ஆங்காங்கே போகிற போக்கில் சேரன் பற்றிய குறிப்புக்களை மிகவும் லாவகமாகவும் நாகுக்காகவும் தெரிவித்திருப்பதை தவிர, கட்டுரை முழுமையாக, சேரனது கவிதைகளை ஒரு பூரண விமர்சனத்துக்குட்படுத்துவதாக அமைந்து விடவில்லை. இது, பேராசிரியரின் கணிப்பீடுகள் சம்பந்தமாக எழுப்பிய சந்தேகங்களே, இங்கு சில எதிர் நியாயங்களை

முன்வைக்கும் தேவையை உருவாக்கும் 'கணிப்பிட்ட தகுந்த விமர்சன'மாக இவ் விமர்சனத்தை குறிப்பிட வைத்துள்ளது.

2. பேராசிரியர் தமது விமர்சனத்தில் மாறிவருகின்ற புதிய சமூக அமைப்பை விளங்கிக் கொள்ளும் புதிய கருத்து நிலை தொழிற்படுவது பற்றி விளக்குகின்றார். இப் புதிய கருத்து நிலை பற்றி குறிப்பிடுகையில், இது "... மனித இனத்தின் வேறுபாட்டு யதார்த்தத்தை ஏற்று அவற்றின் தனித்துவத்தை பேணுவதாக அமைகிறது. இது வெறும் இனவாதமல்ல. இது பழமையைப் போற்றுகிறது. புதுமையின் சமத்துவங்களை ஏற்றுக்கொள்வது. அடக்குமுறையை எதிர்ப்பது. தமிழை ஒரு குறிப்பிட்ட மதப்பண்பாடாக மாத்திரம் காட்டும் கோசத்தை எதிர்ப்பது. மனித இனத்தனித்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே ஒருங்கு கூடல் அமையவேண்டுமென வாதிட்பது. இனசமூக ஒடுக்கு முறைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் கண்டிப்பது. பண்பாடும், சமூக விழுமியங்களும் காப்பாற்றப்படுவதற்கு மனித இனவேறுபாடு ஒரு தவிர்க்கமுடியாத குழுவை அலகு எனக்கொள்வது..." என விளக்குகிறார்.

இந்த விரிவான நீண்ட விளக்கம் முரணற்ற விதத்தில் தெளிவான ஒரு பார்வைக் கோணத்தை சித்தரிக்கிறது. ஆனால் இந்தப் புதியகருத்து நிலையை

சரிவர இனங்கண்டு கொள்வதில் பேராசிரியர் தவறிழைத்து விடுகிறார். இப் புதிய கருத்து நிலை தோன்றி வளரும் சமூக நிலை பற்றி சரியான கணிப்பீடுகளை மேற்கொள்வதில் தவறி விடுவதால் பேராசிரியருக்கு இந்த தவறிழைக்க வேண்டிய நிலைமை தவிர்க்கமுடியாது வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. இந்தக் கருத்து நிலையை இவர் எவ்வாறு தவறாக புரிந்து கொள்கிறார் என்பதை 'இப் புதிய கருத்து நிலைமார்க்கியத்தை ஏற்றுக் கொண்டது' என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் நன்கு தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உண்மையில் பேராசிரியர் மார்க்கியம் என மயங்குவது-அதுவும் இத்தகைய கண்ணோட்டத்தை இக் குறிப்பிட்ட விசயங்கள் சம்பந்தமாக கொண்டுள்ள போதும் - மார்க்கியத்தை அல்ல. எழுந்து வரும், தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் குரலினை மார்க்சிக் குரலென பேராசிரியர் மயங்கி, மார்க்சித்தை மாணென முடிவுகட்டுகிறது. கான காரணம் என்ன என்பதனை கீழ்வரும், அவரது மேற்படி விமர்சனக் கட்டுரையில் இருந்து எடுக்கப்படும் மேற்கோள் தெளிவு படுத்துகிறது. பழைய புதிய பரம்பரையின் 'மார்க்சிச' கண்ணோட்டங்களில் உள்ள வேறுபாடு பற்றி குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"... இந்த இரு தலைமுறையினர் ஒவ்வொருவரும் மாற்றத் தலைமுறையினரின் மார்க்சிசக் கடப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள தயங்குவதுண்டு. சமூக அனுபவ மாறுபாடுகளுக்கு இதுவும் ஒரு காரணம் வரலாற்று பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் நோக்கும் போது மேற்குறித்த கருத்து வேறுபாட்டின் உண்மை விளங்கும்." என்கிறார்.

மார்க்சிசத்தை தேசிய (ஆங்கில) வழிபட்ட மார்க்சிசம் எனவும் தமிழ் நிலைப்பட்ட மார்க்சிசம் எனவும் பிரயிக்கத்தக்க விதத்தில் வேறுபடுத்தும் பேராசிரியரின் குறைபாட்டின் ஊற்று மூலம், அவரது வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத(!) அணுகு முறையின் நிலையில்தன்மையே, மார்க்சிசத்தை ஒரு வளர்ச்சியற்ற தத்துவமாகக் கருதும் தன்மையே ஆகும். அதனால் தான் அவருக்கு முரண்பட்ட இருபிரிவினரையுமே 'மார்க்சியர்' என ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது. இருபிரிவினருக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை விளக்க அசுவுலக நோக்காக, இவர், இவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட கல்வி (மொழி மூலப்) பின்னணியைத் துணைக்கழைக்கிறார்.

மார்க்சிசம் என்பது, கல்வி வழி பெறப்படும் 'அறிவு' அல்ல. அது சமூகத்தில் நிலவும் பல்வேறு வர்க்கங்களில் மிகவும் மோசமாக ஒடுக்கப்படுவதும், ஆகவே மிகவும் புரட்சிகரமான

துமான பாட்டாளிவர்க்கத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளின் விஞ்ஞான பூர்வமான வெளிப்பாடாகும். அது எப்போதும் பகுதியா முழுமையா என்ற 'கணிதப்' பிரச்சினைகளுக்குள் சிக்குப்படாது. அதனையும் மீறி எந்த நிலையிலும் எமது விடுதலையைச் சாதிப்பது எவ்வாறு என்ற பாட்டாளிவர்க்கத்தின் சிந்தனையும் செயலுமாகும். மார்க்சிசம், சமூக வளர்ச்சிப்போக்கை விஞ்ஞான பூர்வமாக விளக்கவும், மாறும் சமூகத்தின் இயக்க விதிகளை விளக்கி, அதை அதன் வளர்ச்சிப்பாதையில் முன்னேறிச் செல்ல வழிகாட்டவும் செய்யும் தத்துவமாகும். எனவே இது தொடர்ந்து மனுக்குலத்தின் புதுப்புது அனுபவங்களை தொகுத்தும் பகுத்தும் தன்னை மேலும் வளப்படுத்தி வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் தத்துவமாகும்,

எனவே மார்க்சிசத்தை, தேசியப் பிரிமான மார்க்சிசம், தமிழ் நிலைப்பட்ட மார்க்சிசம் எனப் பிரித்துப் பேசுவீட முடியாது. மார்க்சிசம் சமூக வரலாற்றின் இரு வேறு காலகட்டங்களின் நிகழ்வுகளையும் தன்மைகளையும் விளக்கவும் வழிகாட்டவும் செய்கிறபோதும், அது ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவைக் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துள் தன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. எனவே இவ்விரு முரண்பட்ட சந்ததியினரிடையேயான பார்வைவேறுபாட்டின் அடிப்படையை, அவர்களது வேறுபட்ட சமூக நிலை

களினதும், அனுபவங்களினதும் அடிப்படையிலேயே விளக்க முடியும் அன்றி மார்க்சிச அறிவை அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட மொழிமூலங்களில் இருந்தல்ல. இந்த இருதரப்பினரும் ஒவ்வொருவரது முரண்பாட்டையும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போனமை அவர்களது தவறான தத்துவார்த்த அடிப்படையை விளக்குமே அன்றி, 'மார்க்சிசப் பிரிவுகளை' அல்ல.

இந்தத் தவறான கணிப்பீடு, பேராசிரியரை, 'புதிய கருத்து நிலை' மார்க்சிசத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறி திருப்தியடையச் செய்கிறது. இப்புதிய கருத்து நிலை எது? இந்தக் கருத்து நிலை மார்க்சிசமா? அல்லது மார்க்சிசத்தை ஏற்பதா? என பேராசிரியர் பிரித்துப்பார்க்காமல் இரண்டும் ஒன்றே என முடிவுகட்டி விடுகிறார். இப்புதிய எழுந்து வரும் கருத்து நிலை, பழைய ஆண்டபரம்பரையான நிலப்பிரபுத்துவத்தின் மீட்சிவாத உணர்வல்ல என்பது உண்மையே. ஆனால் பேராசிரியர் குறிப்பிடும் புதியகால சமூக அனுபவம். 'மேலாண்மை உடையதாக அமையும் சமூக வட்டம்' எது? பாட்டாளிவர்க்க, தொழிலாள விவசாயவர்க்க குரலாகவா இது ஒலிக்கிறது? இல்லை. எழுந்து வரும் தமிழ் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், தனக்கு புரட்சிகர ஆதரவு வேண்டி புரட்சிகர தத்துவத்தை—மார்க்சிசத்தை 'ஏற்

றுக்கொள்கிறது'. ஆனால், தன்னுடைய சொந்த நலன்களுக்கு ஏற்ப மார்க்சிசத்தை திரித்துப் புரட்டி இத் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் பயன்படுத்திய போதும், பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டங்கள் கிளர்ந்தெழும் போது, (இந்த 'வட்டம்') எதிர் நிலை எடுக்க தயங்குவது கிடையாது.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பாதிரம், இன்னும் அரங்குக்கு வராத நிலையில் இத் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், மார்க்சிசத்தையும் ஏற்கும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் ஏற்கும். ஏன்பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தையும் கூட ஏற்கும். ஆனால், வர்க்கப் போராட்டத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள இது ஒரு போதும் தயாராக இருப்பதில்லை. இதனாலேயே வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும், தமது சொந்த வர்க்க நலன்களுக்கேற்ப, வேறுபட்ட தீர்வுகளை முன்வைத்து 'மார்க்சிச' முகாம்களை உருவாக்கி விடுவதில் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் வெற்றி பெற்றுவிடுகிறது. 70பதுகளில் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் தேசிய வழிப்பட்ட மார்க்சிசம் எவ்வாறு தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்க நலன்களுக்கு அவசியமாக இருந்ததோ அவ்வாறே 80பதுகளில் இவ்வர்க்கத்தின் மார்க்சிசம் தமிழ்நிலைப்பட்ட மார்க்சிசமாக ஆயிற்று. பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்தவரை 70பதுகளிலும் 80பதுகளிலும் அதன்

நிலைப்பாடு, இருவேறு கடமைகளை எதிர் நோக்கவேண்டி ஏற்பட்டபோதும்—சமூகசூழல் மாற்றங்கள் அதன் போர்த்திரங்களில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தபோதிலும்—இருவேறு மார்க்சிச முகாம்களை உருவாக்கிவிடவில்லை. பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு அதன் வரலாற்றுக் கடமைக்கான களமும் நடைமுறையும் மாறியபோதும் அது முரண 'மார்க்சிச' முகாம்களை உருவாக்கவில்லை; மாறாக அதை செழுமைப்படுத்தியுள்ளது.

ஆக, முந்திய தலைமுறையும் சரி, இந்தத் தலைமுறையும் சரி, மார்க்சிசத்தை தமது வர்க்க நலனின்பாற்பட்டு, 'ஏற்றுக் கொள்ளும்' தத்துவமாகவே கருதின. பாட்டாளி வர்க்கத் தத்துவமான மார்க்சிசத்தைப் பயன்படுத்திய இருவேறு காலகட்ட தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கங்களின் 'புத்தகப்படிப்பு மார்க்சிசமும்' வெவ்வேறு நிலையை எடுத்த போதும் இரண்டும் சாராம்சத்தில் ஒன்றே. அவை மார்க்சிச தத்துவத்தை பாட்டாளி வர்க்கத் தத்துவமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும், காலனியாதிக்க காலகட்டத்தில் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் ஒரு அடக்கப்பட்ட வர்க்கமான போதிலும், மார்க்சிசம் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் தத்துவத்தின் குரலா என்பதை பேராசிரியர் முடிவு செய்துகொள்ள விட்டுவிடுவோம்.

3. இந்தப் பார்வைக் குழப்பமானது, பேராசிரியருக்கு சேரன் கவிதைகளின் வர்க்கச்சார்பை திட்டவாட்டமாக சொல்ல முடியாமல் செய்து விடுகிறது. தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினை 1956 முதல் எழுந்து வளரத் தொடங்கிய போதிலும் 81இன் பிற்பட்ட காலங்களிலேயே பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதுபோல 'அளவிலும் தரத்திலும்' ஒரு முக்கிய மாற்றமடைந்துள்ளது. 81இன் பிற்காலங்களில் எழுந்து வந்த போராட்டங்கள் தேசிய ரீதியான உணர்வுகளையும் விழிப்பினையும் பெரிதும் வளர்த்து விட்டுள்ளன. எனவே இக்காலகட்டத்தில் தோன்றும் கவிஞர்களையும் இந் நிலமைகள் தவிர்க்க முடியாமல் பாதிக்கவே செய்யும். மக்களுடனும் அவர்களது போராட்ட இயக்கத்துடனும் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டும், அந்த அனுபவத்தில் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டும் உள்ள ஒரு கவிஞருக்கு 'இயல்பாகவே இவ்வனுபவங்கள் பொங்கி கவிதைகளாக வெளிப்பாடு காணும். சாதாரணமாக மக்களது வாழ்வையும், அவர்களது போராட்டங்களையும் அவர்களது உணர்வுகளையும் ரத்தமும் சதையுமாக அனுபவிக்கும் ஒரு கவிஞன் தான் பழகும் மக்களது குரலின் சத்திய வெளிப்பாடாக தனது கவிதைகளைப் பிரசவிக்கிறான்.

இது தவிர, போராட்டங்கள் மக்களது எண்ணங்கள் போன்ற

வற்றில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்தி அதன் போக்கினை வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கோடு ஒட்டிக் கவனித்து அனுபவிக்காது, போராட்டங்களின் தோற்றங்களையும் போக்குகளையும் கண்டு பிரமித்து இழுபட்டுச் செல்லும் அல்லது அந்த அலையில் அடிபட்டுச் செல்லும் கலைஞனுடைய படைப்புகளும், இப்போராட்டங்கள், இயக்கங்களிலிருந்து தன்னை விலக்கிக்கொண்டு ஒரு வகை விமர்சன நோக்கில் இவற்றைப் பார்க்கும் கலைஞனது படைப்புகளும் கூட இந்த சூழலின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தும்.

எழுந்துவந்த தேசியவாத அலை ஏற்படுத்திய போராட்ட சலசலப்பு மக்களின் போராட்ட உணர்வு நிலையினை — அல்லது நாடித்துடிப்பினை மீறிப் பெரிதாக ஒலிக்கிறபோது, வாழ்க்கை, சமூக இயக்கப்போக்கு பற்றிய வரலாற்று அனுபவங்களோடொட்டிய தீர்க்கமான கணிப்போடு மக்களுடன் தன்னை ஐக்கியப்படுத்த ஒரு கலைஞன் தவறுவானால் அவன் இந்த ஒலியலைகளால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டவரையே இவற்றில் அள்ளாண்டு செல்வது தவிர்க்க முடியாததாய் ஆகிவிடும்.

எழுந்துவரும் புதிய சமூக அனுபவத்தை அதன்வரலாற்று இயங்கியல் விதிகளினூடு புரிந்து கொள்ளவோ அது பற்றிய இயங்கியல் அறிவோ அற்ற நிலையில்

நாவல் எழுதுவது சாத்தியமில்லை. ஆனால் கவிதை இந்த உணர்வு நிலைகளை, இந்த விதிகளைப்பற்றிய பிரக்ஞையின்றியே வெளிப்பாடு காணமுடியும். ஏனெனில் கவிஞரின் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பினை அவனால் வெளிப்படுத்த முடிந்தாலே கவிதை உணர்வின் வெளிப்பாடாக உருவாகி விடுகிறது. சமூக இயக்கப் போக்கை புரிந்து கொள்ளும் வகையில் தனது 'கருத்து நிலை'யை பிரக்ஞைபூர்வமாக உணராமலே, 'மேலாண்மை செலுத்தும் சமூக அனுபவத்திற்கேற்ப' தனது அனுபவங்களை வெளிப்படுத்த உரிய சாதனம் கவிதை தவிர வேறல்ல. சேரனும் கூட எழுந்துவந்த தேசிய கலையினால் பெரிதும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு (தனது கருத்து நிலையினை பிரக்ஞைபூர்வமாக உணர்ந்திராமல்) அதன் வெளிப்பாடாக கவிதைகளை தருகிறார். அவர் பிரக்ஞைபூர்வமாக தனது வர்க்கச் சார்பினை உணர்ந்து கொள்ளாவிடினும் கூட பேராசிரியர் அவர்கள் அதனை உணர்ந்து கொள்ளாதிருத்தல் சரியல்லவே!

தமிழில் சிறுகதையின் 'தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூலில் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பற்றிய விமர்சனத்தில் பேராசிரியர் எழுதுகிறார்.

“பெருகிப் பாய்ந்து சென்ற அரசியல் சமூக இயக்க நதியின் அடித்தளத்திலிருந்து 'சமூக'

யும், வெள்ளத்துடன் வெள்ளமாய் பாய்ந்த குப்பைகளையும், பிரித்தறியாதபடி வெள்ளத்துடன் கலந்து பாய்ந்த மண்ணையும் பாய்ச்சல் நேரத்திலேயே பார்த்துக் கண்டு பிடித்தவர் புதுமைப்பித்தன்.

இந்திய சுதந்திரப்போராட்ட தேசிய எழுச்சிக்காலத்தில் புதுமைப்பித்தனை திறம்பட ஒரு மூன்றாம் மனிதனாக நின்று விமர்சிக்க முடிந்த பேராசிரியருக்கு, சேரனை விமர்சிக்க முடியாமல் போனது ஏன்? தமிழ் தேசிய வாத அலையில் வெள்ளத்துடன் வெள்ளமாகப் பாய்ந்த குப்பைகளையும், மண்ணையும் இனங்காண முடியாமல் போவது, அந்த தேசிய போராட்டத்தில் பேராசிரியரும் அள்ளப்பட்டு விட்டாரோ என்ற சந்தேகத்தை ஊட்டுகிறது.

பரந்துபட்ட மக்களுடனும் அவர்களது உணர்வுடனும் தன்னை முழுமையாக ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளும் கலைஞன் இயல்பாகவே அவர்களது இதயத்துடிப்பினை அனுபவிப்பவனாக அவர்களது வாழ்க்கையின் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாக வெளிவரும் ஆழ்ந்த பெருமூச்சுகளின் ஒலிகளைக் கூட தனது படைப்பிற்கு பயன்படுத்தி உயிரூட்டி விடுகிறான். மக்களது மொழியும், உணர்வும் அவனது படைப்புக்கு உயிரூட்டும் ஜீவசத்துக்களாகி விடுகின்றன. இந்த விசயம்பற்றி

குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் சரியாகவே 'முந்திய சமூக அனுபவத்தின் வழிவந்த இலக்கியத்திரட்சியின் மீது காலான்றி நிறு கொண்டு (ஆனால் அது பற்றிய பிரக்ஞையிலலாது) புதிய அனுபவத்திற்கு வேண்டிய சொற்சித்திரத்தை வழங்குகிறார்' என்று குறிப்பிட்ட போதினும் அதற்கான அடிப்படைகளை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்துவதில் தவறி விடுகிறார். பேராசிரியரின் தவறான 'புதிய கருத்து நிலை பற்றிய கணிப்பீடானது,' சேரனின் வளமான சொல்லாட்சிக்கு பழைய இலக்கிய அனுபவங்கள் துணைப்போக வேண்டியமைக்கான காரணம், அவர் தேசிய வாத அலையில் அள்ளப்பட்டு— சமூக வளர்ச்சிப்போக்கின் பாதையில் தனது கால்களை பதிய விடாது போனமை காரணமா என ஆராய்வதற்கு இயலாமல் செய்துவிட்டது. பரந்துபட்ட மக்களின் வாழ்வுடனும் உணர்வுடனும் ஐக்கியமாவதும், வரலாற்று வழிகளைப் புரிந்து கொண்டு செயல்படுவதும் அவசியம் என்பதைப் பேராசிரியர் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பதை விடவும், இத்தேசியவாத அலையின் வேகம் ஆடிக்காற்றுகி பேராசிரியரையும் இழுத்துச் செல்கிறதோ என்ற ஐயுறவே தற்போது மேலோங்குகிறது.

4. தமிழ் தேசிய எழுச்சியின் குரலானது தமிழ் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கக் குரலாக எழு

வது—அது இயல்பானதே என்பதால்—மார்க்சிச வாதிகளால் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். ஆயினும் மார்க்சிசம், தேசிய எழுச்சியையோ, தேசிய விடுதலைப்போராட்டங்களையோ ஆதரிக்கும் அதேவேளை, அது தன்னை அதற்குள் குறுக்கிக்கொள்வதில்லை. அது அதனையும் மீறி சுரண்டலற்ற ஒரு சமுதாயத்தைப் படைக்க மாணுடத்தின் முடிவான விடுதலைக்கான வழியினைக்காட்ட பயன்படும் தத்துவமாகும். தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கமானது, தனது சுதந்திரமான உற்பத்தி, சந்தைவாய்ப்பு சுரண்டல் மற்றும் இன்றோரன்ன தனது வர்க்க நலன்களுக்காக பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட 'புதிய கருத்து நிலை'யினை உடையதாக இருக்கும். ஆயினும் அது மார்க்சிசத்தை தனது தத்துவமாக கொள்வதில்லை. அப்படி அது சொல்லினும் கூட அது மார்க்சிசமல்ல; மார்க்சிசப் போலியேயாகும்.

மார்க்சிசம், சமூகத்தில் நிலவும் வர்க்கங்களையும், வர்க்க சமுதாயத்தின் இயல்பான சுரண்டலையும், இச் சுரண்டலமைப்பின் கீழான சீரழிந்த நிலைமைகளையும், வர்க்கப் போராட்டங்களையும் விளக்குவதும் சமூக மாறுதலுக்கு—புரட்சிக்கு—உரிய அவசியத்தை போதிப்பதுமான தத்துவமாகும். அது வர்க்க சமுதாயத்தில் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும், போக்குகளும் வர்க்க

சார்பானவை என்பதை தோலுரித்துக் காட்டும் விஞ்ஞானமாகும்.

அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் தேசியபூர்ஷ்வா வர்க்கமானது, தன்மீதான அடக்கு முறைகளை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி உயர்த்துகிறது. இது சுரண்டும் வர்க்கமாயினும், அடக்கப்படும் தன்மை காரணமாக போர்க்குணம்சம் கொண்டதாக, அடக்கு முறைகளை எதிர்த்து நிற்கும். இத்தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் போராட்ட எழுச்சியின் முற்போக்கான பாத்திரத்தை இட்டு மார்க்சிச வாதிகள் மத்தியில் நேசபூர்வமான அணுகுமுறை உண்டு. ஆயினும் இத் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கத்தையும் சுரண்டலையும், நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் எதிர்க்கும் அதேவேளை, தனது சுரண்டலை நியாயப்படுத்துவதையும் சமுதாயத்தின் வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கை தடுத்து நிறுத்தும் தன்மையை யும், தனது தேசியவாத எழுச்சியை வலதுசாரி போக்கில் வளரவிட்டு எழுந்துவரும் பரந்துபட்ட மக்களின் புரட்சிகர எழுச்சிக்கு அஞ்சி, பெரும் பூர்ஷ்வாவர்க்கம், நிலப்பிரபுத்துவம் ஆகியவற்றுடன் சமரசம் செய்து கொண்டு இனவாத, தேசிய வெறிகளுக்கு உள்ளாகும் தன்மையை தனது வளர்ச்சிப்போக்கில் கொண்டிருக்கும் என்பதை

யும் மார்க்சிச வாதிகள் மறந்து விடுவதில்லை.

மார்க்சிச கருத்து நிலையானது தேசியவாத அடையுடன்தான் அள்ளப்படுவதை அனுமதிப்பதில்லை. அது அதனையும் மீறி, அதனையும் கடந்து தனது கடமையை நிறைவேற்றுகிறது, அது மக்களுடன் தன்னைப்பினைத்துக் கொள்ளவும், அவர்களின் வாலாக அள்ளப்பட்டுச் செல்லாது, வரலாற்று விதியை அவர்களுக்குப் புகட்டி அவர்களின் விடிவுக்கான பாதையில் அழைத்துச் செல்ல செயலாக்கத்துடன் முயல்கிறது. பேராசிரியருக்கு மார்க்சிசத்தை ஏற்றுக்கொள்வதனால் மார்க்சிசமாகத் தென்படும் இந்த தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கப் புதிய கருத்து நிலை. தேசிய வாதக்குரலையும் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான குரலையும் ஒங்கி ஒலிக்கிறது.

இந்தவகையில் வகைப்படுத்துகையில் சேரனின் கவிதைகளின் வர்க்க சார்பு தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்க சார்பென்பது வெளிப்படையாகிறது. பேராசிரியரின் தவறான கணிப்பீடு, ஓரளவு சரியாக இதை இனங்காணும் போதும், அதை இயல்பானதாக ஏற்று அமைதி காணச்செய்து விடுகிறது. சேரனின் கவிதை களைப்பற்றி குறிப்பிடுகையில் 'தமிழ்ப்பகுதிகளின் விடுதலையே தமிழ்மக்களுக்கான விடுதலை என்ற கருத்தே இங்கு காணப்

பட்டாலும், இங்கு தமிழ்நிலைப்பாடு பிறினை விரோதமாக தொனிக்கவில்லை.' என்று சிறப்பித்துக் கூறவும் 'மற்றவர்களால் விளங்கிக்கொள்ளத்தக்க (அழுத்தம் எமது) ஒரு தேசிய இன வர்த்தத்தினை முன்வைக்கும் ஒரு வகை காட்டும் சிரத்தை இங்கு முக்கியமாகிறது' என்றும் அமைதி காண்கிறார். தமிழ் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் முற்போக்கான இயல்பு காரணமாக, அது இனவாதத்தை பேசாத போதெல்லாம் 'அதை மார்க்சிசம்' என மயங்கிவிடும் தன்மையை பேராசிரியர் கொண்டிருக்கிறார். இவரது வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத அணுகுமுறை தேசியவாத அலைகளினால் பெரிதும் சூழப்பட்டு விடுவதையும், இவரது மார்க்சிசம், தேசிய வாதத்தினுள் சிக்கி திரிபுபட்டுப் போவதையும் இங்கு நாம் தெளிவாகக் காணலாம். சேரனின் தமிழ் தேசிய (இடதுசாரி) பூர்ஷ்வா வர்க்க குரல் மார்க்சிசமாக, கணிப்பிற்குரியதாக பேராசிரியருக்குத் தென்படுவதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை தான். தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் இடதுசாரிப்பிரிவு எப்போதும் தேச பக்த உணர்வினை ஊட்டுவதிலும், மொழி இன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதிலும் முன்னிற்கும். ஏனென்றால், இது பரந்துபட்ட மக்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ள இது மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும். பரந்துபட்ட தொழிலாள விவ

சாயப் பெருந்திரளினரை, தன் னோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளாமல், தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் தனது 'சுதந்திரமான்' தேசத்தை மீட்டெடுக்க முடியாதென்பதை உணர்வதனால், அது மக்களை இந்த 'தேசிய' பதாகையின் கீழ் அணிதிரட்ட முயல்கிறது. தொழிலாள விவசாயிகளை வர்க்க ரீதியாக விழிப்பூட்டவோ, அவ்வாறு அவர்களை அணிதிரட்டவோ அவர்களது துன்ப துயரங்களிலிருந்து அவர்கள் விடுபடுவதற்காக, தொழிலாள விவசாயிகளது அரசுத்திரத்தை நிறுவுவதற்கான புரட்சியை மேற்கொள்ளவோ மார்க்சிசம் வழிகாட்டுவது போல தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் முயல்வதில்லை. ஏனெனில், அது அதன் சொந்த வர்க்க நலன்களுக்கு எதிரானது என்பதால், தொழிலாள விவசாயிகளின் எழுச்சி வேகத்தை கற்பனை பண்ணவே அது அஞ்சுகிறது. எனவே இலகுவாக அவர்களை தனது வாலாக இணைக்க இந்த மொழி, பண்பாடு, தேசம் போன்ற உணர்வுகளை ஊட்ட முனைகிறது.

எனவே, புதிய சமூக அனுபவத்தினை விளக்கும் இப் புதிய கருத்து நிலை—தேசிய பூர்ஷ்வா உலக நோக்கு—சேரனை ஆளுகை செலுத்துவது காரணமாக தேசியவாத அலைகளையும் மீறி பரந்து பட்ட மக்களின் நாடித்துடிப்பை ஸ்பரிசிக்கவும் தேசியவாத அலையை விமர்சன பூர்வமாக

அணுகவும் அவருக்கு இயலாமல் செய்து விடுகிறது. இதனால் தான், பேராசிரியர் குறிப்பிட்டதுபோல, புதிய சமூக அனுபவத்திற்கு வேண்டிய சொற்சீர்திரங்களை பழைய சமூக அனுபவத்தின் வழிவந்த இலக்கியங்களில் இருந்து பெற்று வழங்குகிற நிலைமை சேரனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பது இங்கு உய்த்தறிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

5. ஈழத்து தமிழ் கவிதை உலகில் இன்று பலராலும் புகழப்படுபவரும், முக்கியமானவராக கருதப்படுபவருமான சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய எமது இந்த கணிப்பீடானது பலருக்கு ஆத்திரத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் மூட்டி விடலாம். ஆனால் இத்தகைய ஆத்திரங்களுக்கு எத்தகைய அர்த்தங்களும் கிடையாது. ஏனென்றால் சேரனின் கவிதைகளின் நயத்தை—அதன் தரத்தினின்றும் கூட்டியோ குறைத்தோ அல்லாமல்—புரிந்து கொள்வதன் மூலமாகவே அவரையும், அவரது கவிதைகளையும் மேலும் வளப்படுத்துவதற்கு ஒரு விமர்சனம் உதவிசெய்ய முடியும்.

இன்றைய தமிழ் கவிதை உலகில் மொழியை நன்கு கையாளும் லாவகமும், வீச்சும் கொண்ட கவிஞரை சேரனின் தன்னை வெளிக்காட்டியுள்ளார். ஒப்பீட்டளவில் இவர் சிறந்த

கவிஞராக இருந்த போதும், இவரது கவிதைகள் மேலும் பண்பட்டு வளமடையவும், மானுடத்தின் விடுதலைக்காக குரலெழுப்புவதாக அது வளர்ச்சி பெறவும், அவரது கவிதைகளை அதன் தரத்துக்கு மேலாகவே புகழாரம் சூட்டும் கோஷ்டியினரால், உதவிவிடமுடியாது. சேரனின் கவிதைகள் தேசியவாத அலைகளினால் அள்ளப்பட்டு தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்க குரலாக வெளிப்படுவதை கூட்டிக்காட்டுவதும், அவரது மக்கள் பரிச்சய ஈடுபாட்டிற்கு ஏற்படுகிற தடை (இதற்கும் அவ்வர்க்க நிலைப்பாட்டே காரணம்) அவரது கவிதையில் மொழியை கையாள்வதில் சோடைபோகச் செய்வதை தெரியப்படுத்துவதும், அவரைத் திருத்தவும், மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு உயர வழிவகுக்குமானால் பேராசிரியரின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் 'நாம் ஒரு முக்கியமான கவிஞனை எதிர்காலத்தில் இழக்க மாட்டோம்'—அவ்வாறு நம்புவோம்.

தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், எமது தேசம், எமது நிலம் என்ற கோசங்களை முன்வைக்கும் என்று பார்த்தோம். காலங்காலமாக நிலங்களை உழுதும் பண்படுத்தியும் பாடுபட்டு உழைத்த ஏழை விவசாயிகளின் கரங்களிலிருந்து நிலங்களை பிடுங்குவதிலும். அவர்களை சுரண்டி மேலும் ஒட்டாண்டியாக்குவதிலும் தீவிரமாகவும் ஊக்கமாக

வும் செயல்பட்டு வந்த நிலப்பிரபுத்துவத்தின் வயிற்றில் பிறந்ததுதான் இந்த தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம். இது, 'எமது நிலம்' என்று குரலெழுப்புவதெல்லாம், கூலி விவசாயிகள், மற்றும் வறிய விவசாயிகளின் கைகளில் நிலத்தைப் பங்கிட்டளிக்கும்—நிலப்பிரபுத்துவ குரலாக அல்லாமல், தேசத்தின் அதிகாரத்தை தான் கைப்பற்ற எழுப்பும் குரலாக அமைகிறது.

சேரனிடமும்,

“... எமது நிலத்தை அசுத்தப் படுத்துவதை

எப்படி நாங்கள் அனுமதிக்க முடியும்...?”

என்றும், 'கிறிஸ்தவ சோசலிசம்' பேசிய தேசியவாதியான விமலதாசனை நோக்கி

“... இறுதிவரையில் நாம் வழி தொடர்வோம்...” என்றும்

“...உனதும் உணர்போன்ற ஏராளம் மக்களதும் நினைவுச்சாசனத்தை இந்த நிலத்தில் நாம் பொறிப்போம்...!”

என்பதும் இன்னும் சிங்களத்தோழிக்கு கடிதம் எழுதுவதிலும் ஒரு தேசியவாதியின் குரலையே நாம் கேட்கிறோம்.

இதை இன்னும் தெளிவாக கவிஞரின்

“இரவல் படையில்
புரட்சி எதற்கு?”

என்ற புகழ் பெற்றவரிகளினால்
நாம் அறிய முடியும்.

தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம்
'புரட்சி' என்று கருதுவது தனது
அதிகாரத்தை நிலை நாட்டுவ
தையே. புரட்சி என்பது, பரந்து
பட்ட மக்களால் நடாத்தப்படு
வது; மக்களே புரட்சியாளர்
கள் என்பதே பாட்டாளி வர்க்க
தத்துவம்—அதுவே மார்க்சிசம்.
ஆனால் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்
கம், தனதுசொந்த அதிகார
த்தை பெற்றுக்கொள்ள வேறு
வழியின்றி மக்களிடம் வருகிற
தாயினும் அது மக்களே புரட்சி
யாளர் என ஏற்றுக்கொள்வ
தில்லை.

ஏகாதிபத்தியங்களினதும்,
நிலப்பிரபுத்துவத்தினதும் ஆதிக்க
கத்திலிருந்து விடுபட விரும்பும்
இத் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம்,
'இரவல் படையில்' அதிகாரம்
பெற்று, விடமுடியாது என்பதை
தெரிந்து கொள்கிறது. ஆனால்,
புரட்சி பரந்துபட்ட மக்களால்
நடாத்தப்படுவது என்பதால் இர
வல் படையில் புரட்சி சாத்திய
மில்லை என்பதை இது அறிந்து
கொள்வதில்லை 'இரவல் படை
யில் புரட்சி' (இதன் அர்த்தம்
வெற்று ஆட்சி மாற்றமே) நடை
பெற்றால், தனது சுதந்திரமான
ஆதிக்கம் அற்றுவிடும் என்பதா
லேயே அது அதனை நிராகரிக்கி

றது. புரட்சி சாத்தியமில்லை
என்று நம்புபவர்கள்—'எதற்கு?'
என்று கேட்கமாட்டார்கள்.
'புரட்சி எதற்கு?' என்னும்
போதே 'அது சாத்தியம், ஆயி
னும் பயனில்லை' என்ற
தொனியே எழுகிறது. தேசிய
பூர்ஷ்வா வர்க்கம், பேராசிரி
யர் சொல்வது போல, 'தமிழ்ப்
பகுதிகளின் விடுதலையை' புரட்சி
யாக நினைக்கிறது. எனவே
அதனை சாதிக்க விரும்பும் ஏகாதி
பத்திய சார்பு பிற்போக்கு
வலது தீவிரவாத பெரும் பூர்ஷ்
வாக்களை எதிர்க்கவும் நையாண்டி
செய்யவுமே இக்குரலை அது
எழுப்புகிறது. தனது சுதந்திர
மான சுரண்டலுக்கு வழிகோ
லாத 'புரட்சி' எதற்கு என்பது
தான் இந்த குரலின் அடிப்
படை. மக்களே புரட்சியாளர்
என்பதை ஏற்கும் மார்க்சிய
கருத்து நிலை 'புரட்சி எது?'
என்ற குரலையே எழுப்பும்.
ஆனால், இது தேசிய பூர்ஷ்வா
குரலாயிற்றே! எனவே அது
இவ்வாறு தான் வரும்.

'இரவல் படையில்
புரட்சி எதற்கு?'

உண்மையில் புரட்சி என்பது
வெறும் எல்லைப்பிரிப்பல்ல. அதற்
கும் மேலாக, அது ஒடுக்கப்
பட்ட தொழிலாள விவசாயி
கள் தமது அரசுதிகாரத்தை
நிறுவுதற்கான, சமூகத்தின் அரசு
திகாரத்தை பறித்தெடுத்து
அதை தலை கீழாக்குவதற்கான,

வரலாற்று இயக்கப்போக்கிற்கு,
அதன் வளர்ச்சிக்கு வழிதிறந்து
விடுகிற போராட்டமாகும்.
'எல்லைப் பிரிப்பை' புரட்சி என
குறிப்பிட தேசிய பூர்ஷ்வாக்
களுக்கு மட்டுமே முடியும்!

தேசியவாத அலையில் அள்ளப்
பட்டு தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்
கக் குரலாக ஒலிக்கத் தொடங்கி
விட்டதன் காரணமாக, கவிஞ
னால் மக்களுடனும் அவர்களது
துன்பதுயரங்களுடனும், அவற்
றிற்கெதிரான போராட்டங்க
ளுடனும் ஐக்கியப்பட்டு நின்று,
தூரதிருஷ்டியுடன் இந்த அலை
யையும் மீறி விமர்சித்து பாடி
விட முடியவில்லை. இதனால்

'எங்கள் பலத்தில்
எங்கள் கால்களில் தங்கி
நில்லுங்கள்'

என்றுமுன் நிலையாக வே
சொல்ல முடிகிறது.

'இனியொரு புதுவிதி செய்வோம்'

என்ற பாரதியின் குரல்,
பாரத தேச மக்களின் குரலாக
விச்சுடனும் கம்பீரத்துடனும்
ஒலிப்பதற்கும்.

'எட்டா கொடுவாளை மிகு
கொடியோர் உடல்படவே'

என்ற பாரதிதாசனின் குரல்
ஆக்கிரோசமாக தான் கூட்டத்
டத்துள் ஒருவனாக நின்று சொல்
வதாக ஒலிப்பதற்கும் இந்த முன்

நிலை உத்தரவுக்கும் இடையில்
உள்ள இடைவெளி இவரது மக்
களுடனும், போராட்டங்களுட
னுமான ஐக்கியத்தினை தெளி
வாக்கிவிடுகிறது.

மக்களுடனும், அவர்களது
துன்பங்களுடனும் ஐக்கியமாகா
மல் விலகவிலக கவிஞனின்
கவிதை வரிகளில் உயிர்ப்பு
அறுந்து போகத் தொடங்கும்.
உணர்வுகளை சரிவர வெளிப்
படுத்துவதற்கான மொழி வந்து
சேராமல் போய்விடுகிறது. இது
கண்ணதாசனில் மிகவும் தெளி
வாகத் தெரிந்தது. பழந்தமிழ்
இலக்கியப்புலமை அவனுக்கு
கைகொடுத்து உதவிய போதும்,
மக்களிடம் வாழும் மொழியை
இலக்கியமாக்கும் வாய்ப்பு அறு
ந்து, உணர்வுகளை திறம்பட
வெளிப்படுத்த முடியாமல் போய்
விடுகிறது. சேரனிடமும், இன்
னும் முழுதாக அந்த ஆபத்து
உருவாகாவிட்டாலும், அதற்
கான ஆரம்பங்கள் உருவாகிக்
கொண்டிருக்கின்றன. இவரது
வர்க்கசார்பு, மக்களுடனான ஐக்
கியத்திற்கு எதிராக நிற்கும்
போது இது தவிர்க்கவியலா
ததே. ஆனால் இந்த வர்க்க
சார்பை உடைத்துக்கொண்டு,
மக்களுடன் தன்னை ஐக்கியப்
படுத்திக் கொள்வாரானால், இவ
ரது மொழி ஆற்றல் மேலும்
வளம் பெற வாய்ப்புக்கள் நிறை
யவே உண்டு.

'நாங்கள் எதை இழந்தோம்'
என்று நண்பன் ஒருவனின்
மறைவு குறித்துப் பாடுகையில்,

இந்தக் குறைபாட்டை நாம் தெளிவாகக் காணலாம்.

‘நெற்கதிரே,
நீள் விசும்பே,
நெஞ்சிரங்கா சூரியனே’

என்று வரிகள் வந்து விழும் போது, சோகம் மிகவும் இயல்பாக சொற்களில் கச்சிதமாக வெளிப்பாட்டடைகிறது.

‘நெஞ்சிரங்கா சூரியனே’

என்ற வரியில் ஆழமான சோகத்தை மிகவும் இயல்பாக வெளிப்படுத்திவிடுகிற கவிஞன் அடுத்ததாக, அந்த வரியில் வளர்த்தெடுத்த சோகத்தை வளர்க்க முடியாமல் தடுமாறி விடுகிறார். சோக இழை, வீணையின் தந்தி அறுந்து திடீரென நாதம் நின்றது போல அறுபட்டுப் போகிறது. கவிதை வரிகள் ஊட்டிய காட்சிப் படிமம் திடீரென இடம்மாறி விடுகிறது.

‘புல்லின் இதழ் நுனியில்
பூத்திருக்கும் பனித்துளியே’

என்று அடுத்த வரிகள் வரும் போது, சோகம் நின்றபோக, ஒரு புதிய காட்சி விரிந்து விடுகிறது. இது ஒரு இனிய இளங்காலை நேரத்தினை நினைவூட்டுகிற ஒரு இதமான உணர்வினை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. இது கவிஞரது சோகத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதற்குப் பதில் திடீரென அறுபட்டு, ஒரு அமைதியான நேரத்தில் ஒரு ரசிக

னின் மனோநிலையுடன் புல்லின் இதழ் நுனியை ரசிக்கும் கவிஞரை தன்னை மாற்றி விடுகிறது.

நண்பனின் மறைவு ஏற்படுத்திய சோகம், இதயத்தில் கரைந்து வெளிப்படுகையில், அந்த சொற்கள் தொற்றவைக்கும் உணர்வு திடீரென அறுந்து விடுகிறது.

நெஞ்சைசகரையும் ஒப்பாரிகள் மிகவும் வளமாகப் பூம்புகும் தமிழ் மொழியில், மக்களின் மொழியில், கவிஞருக்கு சோகத்தைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்த முடியாது போய்விட்டது ஏன்? அவரது உணர்வு நிலையை வார்த்தைக்குள் சிறைப்பிடிக்க முடியாது போய்விட்டது ஏன்? மக்களின் அன்றாட வாழ்வுடன் கலந்து பழகி, அவர்களின் பேச்சு மொழியுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளும் போது கவிஞனுக்கு உணர்வை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் அள்ள அள்ள குறையாமல் கிடைத்துவிடும். கம்பனுக்கு ‘துமி’ கிடைத்தது போல! அது இல்லாத போது ‘பனித்துளி’ இயல்பற்று வந்து விடுகிறது.

6. இவையெல்லாவற்றையும் எழுதும்போது, சேரனின் சிருஷ்டியாற்றலையோ, அவரது கவித்துவச் சிறப்பையோ, நாம் மறந்து விட்டதாக யாரும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. சேரன் ஒரு சிறந்த கவிஞரை வளா

இத்தகைய விமர்சனங்களின் அவசியத்தை முன்னிட்டு அவரின் கவிதைகளில் உள்ள பிரச்சினைக்குரிய அம்சங்களில் சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு தொட்டுள்ளோம். இலக்கியத்தின் சமூகப்பயன்பாடு பற்றிய நோக்குடன் நாம் இதனை அணுகும் போது, அவரது சிறப்புகள் பற்றி எழுதாதது ஒரு குறையாகப்படலாம். ஆனால், அவரது கவிதையின் சிறப்புகள் பற்றி நிறையவே பேசப்பட்டுள்ளன. நாமும் மேலும் அவற்றைக் குறிப்பிடுவது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கத்திற்கு அப்பால்பட்டது என்பதால் சில முக்கிய குறிப்புகளை கூறி முடிக்கலாம் என கருதுகிறோம்.

சேரனின் கவித்துவ ஆற்றல் மேலும் வளம் பெறவும், அவரது கவிதைகள் சமூக பயன்பாடு மிக்கவையாக, மானுடத்தின் விடிவுக்கான கவிதைகளாக மிளிர்வும் வேண்டுமானால் அவர்தான் சார்ந்துள்ள கருத்து நிலையையும், வர்க்க நிலைப்பாட்டையும் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு, பரந்துபட்ட மக்களின் துன்ப துயரங்களுடனும், அவர்களது அதற்கான போராட்டங்களுடனும் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வது அவசியம்.

வர்க்க சமுதாயத்தில் எல்லாமே வர்க்க சார்பானவை இலக்கியங்கள் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. நிலவும் சுரண்டல் சமூக அமைப்பை தகர்த்தெறியவும், புதிய மக்கள் சனநாயக

சமூக அமைப்பை நிறுவவும் பரந்துபட்ட மக்கள் புரட்சிகர போராட்டங்களை நடாத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள் நிலவும் பிற்போக்கு ஒடுக்குமுறை பண்பாடு கலாச்சாரங்களுக்கெதிராக உறுதியான போராட்டங்களை நடாத்தி வருகிறார்கள். அவர்களது வளர்ந்துவரும் இந்த புதிய கலாச்சாரம் பண்பாட்டிற்கான போராட்ட எழுச்சியில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமே, ஒரு கலைஞன் தனது வரலாற்றுக் கடமையை சரிவர செய்ய முடியும்.

நிலவும் சமூக அமைப்பை அம்பலப்படுத்தவும், பரந்துபட்ட மக்களை புரட்சியை நோக்கி உந்தித் தள்ளவும் உதவும் விதத்தில் தனது படைப்புகளை ஒரு கலைஞன் ஆக்கும்போதுதான் அவன் மக்கள் கலைஞனாகிறான். அப்போதுதான் அந்தக் கலைகாலத்தை வென்று நின்று நிலைக்கிறது. காலத்துக்குக் காலம் பல கவிஞர்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளாக தோற்றம் காட்டினும் கூட இந்தப்பாதையில் கால் பதித்து தன் வரலாற்றுக்கடமையை முன்னெடுப்பதில் ஆர்வமுடன் நின்று உழைக்கும் கலைஞனே காலத்தால் அழியாத சூரியனாக நின்று நிலைக்க முடியும்’.

தமிழில் ஒரு பாரதி இருந்தான் பின்பு பலகவிஞர் வந்தனர்: போயினர். ஆயினும், அவன் இடம் இன்னும் வெற்றிடமாகவே உள்ளது!

நான் சொல்வதைக்
கேட்டுக் கொள்.

சிறுவனே கடலிடம் போகாதே!

இப்பொழுதெல்லாம்
அங்கு நண்டினைக் காணாய்
சோகிகள், சிப்பிகள்
உனக்கு வேண்டிய அழகிய கல்லுகள்
ஒன்றுமே இராது
மீனவர் கூட கடலில் செல்லார்
படகும், வள்ளமும்
முன்பு தெரிந்த பாய்மர ஓடமும்
இப்பொழுதெல்லாம் கரைகளில் இல்லை.
சூரிய ஒளியில் பொன்னென மிளிர்ந்த
மணலும் இல்லை.
கரைகளில் தெரிந்த மனிததடயமும்
அற்றுப் போயிற்று
இப்பொழுதெல்லாம் புதிய உருவங்கள்
புதிய ஒலிகள்
புதிய புதிய நவீனக்கப்பல்கள்

இரவு வந்தால் தரையை நோக்கி
வெடிகள் கேட்கும்.
ஆரம்பத்தில் முன்புகாண
வாணவேடிக்கை என்றே நம்பினோம்
இப்போ அறிந்தோம்
யுத்தக்கப்பல்

இவைகள்
அம்மா கூறிய உலகப்போரினை
ஞாபக முறுத்தும்
“திடீரென விமானம் வரும்
சங்குகள் ஊதும்

மணிகள் ஒலிக்கும்
வாயில் தடிவைத்து படுத்துக்கொள்வர்”
இப்படி இருந்தது உலகப்போர்
எனினும், அவர்கள்
தமது கடலிடம் சென்றனர்
அதனது அலையில் கால்களைப் புதைத்தும்
பெரிய அலைகளைக் கண்டு ஓடியும்
கரையில் குழியைக் கிண்டி
தண்ணீர் வந்ததும்
கிணறென நம்பி மகிழ்வுகொண்டனர்.

நானும் சிறிய வயதில் கடலிடம் செல்வேன்
ஒன்று, இரண்டு, மூன்று நாட்களில்
கடலிடம் செல்வேன்!
கைகளை வீசி தண்ணீர் அள்ளி
உயர எறிவேன்!
நீந்தத் தெரியா அந்த வயதிலும்
கடலின் மீது காதல் கொண்டேன்
சாயந்திரம்
அலைகளை வீசி கடல் உயர்ந்தெழும்
சூரியனும் அழகாய் இருப்பான்
சிரித்து சிரித்து நகர்ந்து செல்வான்
(கையசைப்பது போல்)
அந்தக்காலம் மகிழ்ச்சியானது
எமது கடல் என்றிருந்தோம்

இப்போ அறிந்தோம்
எமது கடல்
எமக்கு சொந்தமில்லையென
எமது முன்னோர் குலாவிமகிழ்ந்த
கடல் எங்கே?
அவர்கள் ஓட்டிய பாய்மரம் எங்கே?

சென்ற வருடம் மழைக் காலத்தில் உங்களைச் சந்தித்த பிறகு. இவ்வருடம் மழைக்காலத்தில் சந்திக்கிறேன். மிக நீண்டுபோன இடைவெளி. சஞ்சயனை மாத்திரம் குறை சொல்லாதீர்கள். புதுசுவிற்கும் பங்குண்டு; சூழலிற்கும் பங்குண்டு; காலத்திற்கும் பங்குண்டு.

பழைய இந்தியச் சஞ்சிகை ஒன்று புரட்டிப் பார்க்கக் கிடைத்தது. மட்டை கழன்று, ஒற்றை கிழிந்து போயிருந்தது அது. பெயர் தெரியவில்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முந்திய அச் சஞ்சிகையில் ஒரு கட்டுரையைப் படித்த போது உங்களுடன் அதனைப் பகிரலாம் போல இருந்தது. மனிதாபி மானத்தையும், நீதியையும் நிலைநாட்ட நாள்தோறும் மக்கள் எழுச்சி கொண்டு வரும் சூழல் இது. கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்று இளைஞர்கள் மத்தியிலிருந்து பலர் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இச்சமயத்தில் ஒரு படைப்பாளியாக மட்டுமல்லாது அரசியல் போதகனாகவும், கெரில்லாப்படையின் முன்னணியாளனாகவும் வாழ்ந்த சுப்பராவ் பாணிக்கிரஹி என்ற கலைஞனைப் பற்றிய அக் கட்டுரையைப் பகிர்ந்து கொள்வது வாசகர்களுக்கு பெரிதும் உதவலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் தங்களது எழுத்தால் தீக்கனல்களை கொழுந்துவிட்டு எரியப்பண்ணியிருக்கிறார்கள். இன்று, எம்மத்தியிலும் எழுத்தாளர்களும், கலைஞர்களும் எழுந்து வருகிறார்கள். எழுத்தை மட்டுமல்லாது துப்பாக்கியையும் கையிலேந்தி எதிரிகளை நடுநடுங்கச் செய்த ஒருசில எழுத்தாளர்களை வரலாறு மனுக்குலத்திற்கு அளித்துள்ளது. இவர்களுள் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒருவர் சுப்பராவ் பாணிக்கிரஹி.

ஆந்திரமாநிலத்தின் ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டத்தில் உள்ள சோம்பேட்டையில் பிறந்தவர் சுப்பராவ் பாணிக்கிரஹி. தந்தை ஸ்ரீவத்ச பாணிக்கிரஹி சிவன் கோயில் பூசாரியும் நாட்டு வைத்தியருமாவார்.

படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கொமினிசு தத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட பாணிக்கிரஹிக்கு இலக்கியத்திலும் நிறைந்த ஈடுபாடு இருந்தது. கலை, கலைக்காகவே

சஞ்சயனின் இரண்டாவது பக்கம்

என்ற பிற்போக்குத்தனமான கோட்பாட்டை அப்பொழுதே எதிர்த்தார்.

1953-ல். கோதாவரியில் வெள்ளப் பெருக்கினால் எண்ணற்ற மக்கள் அல்லலுற்றனர். பாணிக்கிரஹி-

“துன்பத்தைக் கேளுங்கள்... கோதாவரி வெள்ளத்தின் துயரத்தைக் கேளுங்கள்”-

என்ற பாடலைப் பாடிக்கொண்டு வீடுவீடாகக் சென்று வறியவர்களுக்கு நிதி சேகரித்து உதவினார்.

தன்னுடைய பள்ளி இறுதி வகுப்பை முடிக்கும் முன்பே தந்தை இறந்தார். குடும்பப் பொறுப்பு இவரது தலையில் விழுந்தது. தன்னுடைய படிப்புக்கு முடிவுகட்டி தானே ஒரு பள்ளியை ஆரம்பித்தார். ஆனால், ஆரம்பத்திலேயே உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த அரசு எதிர்ப்பு, உடைமை வர்க்க எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தை தொடர்ந்து செய்வார்.

பாடச் சிந்தனைகளோடு மாணவர்களை தேர்வுக்கு தயார் செய்ததுடன் சமூகச் சிந்தனைகளுடன் வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளவும் செய்தார். ‘வக்கீலின் மகன்’ ‘நட்பை வஞ்சித்தவன்’ ‘ஞானயோகி’ ‘எது சத்தியம்’ முதலிய நாடகங்

களை எழுதி மாணவர்களை நடிக்கவும் வைத்தார். அரசின் அநீதிகளையும், சமுதாயக் கொடுமைகளையுஞ் சாடுவதே இந்நாடகங்களின் கருத்தாகும். அதே சமயத்தில் தெருக்கூத்துப் போன்ற புரக்கதா, பாத்திரங்கள் வேடமிட்டு இருக்காத பாடல்களோடு இணைந்த ஹரிகதா ஆகிய ஆந்திர கிராமிய வடிவங்களிலும் தன் கருத்துகளைப் பரப்பினார்.

1957-ல் கரப்பூர் சென்ற பாணிக்கிரஹி அங்கு ஒரு பாடசாலையை நிறுவி, மக்களிடையே நிறைய அரசியல் பணிகளைச் செய்தார் பிறகு தோழர் பாணிக்கிரஹி ஸ்ரீகாகுளம் திரும்பி திருமணம் செய்து கொண்டார்.

‘பொட்டப்பாடு’ கிராம இளைஞர்கள் தங்கள் கிராமக் கோயிலில் பூசாரியாக இருந்து கொண்டு நாடகங்களையும், புரக்கதாவையுங் கற்றுக்கொடுக்குமாறும் இளைஞர் சங்கத்தலைவராக இருக்குமாறும் அழைப்பு விடுத்தனர்.

தோழர் பாணிக்கிரஹி மூடநம்பிக்கைகளை உறுதியாக எதிர்த்தவர். கோயிலுக்கு வருபவர்களிடம் பக்திய் பிரச்சாரத்திற்குப் பதிலாக மூடநம்பிக்கை, அரசு ஆகியவற்றுக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களையே

செய்து வந்தார். இந்தப் 'பூசாரி'யின் புரட்சிப் பிரச்சாரத்தினால் 'பொட்டப்பாடு' கிராமத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களிடம் மட்டுமல்லாது, அனைத்து மக்களிடையேயும் இன்றைக்கும் மூடநம்பிக்கைக்கு இடமில்லாது போய் விட்டது.

இக்காலத்தில் நாடக வடிவங்களின் அடுத்த கட்டமாக ஆந்திர மக்களின் நாடோடிப் பாடல் வகைகளில் ஒன்றான ஜமுக்கலகதாவை அறிமுகப்படுத்தி கிராமப்புற முச்சந்திகளில் அரங்கேற்றினார். 'துயர வாழ்க்கை' என்னும் நாடகத்தை புரக்கதா வாகவும் ஜமுக்கல கதாவாகவும் அமைத்தார்.

ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டத்தில் ஆதிவாசிகளின் போராட்டம் பீறிட்டு எழுந்தபொழுது அம்மக்களோடு ஒன்றிணைந்து, அவர்களின் அனுபவங்களைத் தொகுத்தார் பாணிக்கிரஹி. அப்போராட்டத்தை மையமாக வைத்து 1967 இறுதியில் மாபெரும் பிரச்சாரமொன்றை ஜமுக்கல கதா வடிவில் தொடங்கினார்.

கிராமப்புற முச்சந்திகளே மேடையாயிற்று. உடுத்தியிருக்கும் வேட்டிகளே திரைகளாயின. இவ்வாறாக ஆரம்பகால நகர்ப்புற மேடை தன்நிலையில்

மாறி முச்சந்தி மேடையாயிற்று. நகர்ப்புற கதாநாயகர்கள் தூக்கியெறியப்பட்டு நாட்டுப்புற நாயகர்கள் அரங்குக்கு வந்தார்கள். உழைக்கும் வர்க்கத்திடமிருந்து நாயகர்களைப் படைத்து, உண்மையான மக்களிலக்கியத்தை பாணிக்கிரஹி உருவாக்கினார்.

ஆந்திர மாநிலத்தின் கிராமங்கள் எங்கணும் தனது நாடகங்களை அரங்கேற்றினார். மலைகளிலும் குன்றுகளிலும் இவர்களின் பாடல்கள் எதிரொலித்தன. மக்களின் இதயங்கள் தோறும் விடுதலையின் ஜோதியைப் பரப்பினார். பேரும் புகழும் குவிந்தபோதும் கோழர் பாணிக்கிரஹி பொருட்படுத்தவில்லை. தனக்குச் சொந்தமானதென்றே நாளை தேவைக்கென்றே அவர் எதையும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. மக்களின் விடுதலை எழுச்சி ஒன்றே இந்த பறவையின் இலட்சியமாக இருந்தது.

தன் சிறிய தம்பிக்கும், தங்கைக்கும் அரசியல் நெறி காட்டித் தனது பிரச்சாரப்பணியில் அவர்களையும் இணைத்துக்கொண்டார். 'செங்கதிகள்', 'தீப்பொறி' முதலிய படைப்புகளை இச்சமயத்திலேயே வெளியிட்டார். இப்படைப்புக்கள், செங்கொடியைத் தாங்கியே செங்கொ

டியை எதிர்க்கும் போலிக் கொமினிஸ்ட்டுக்களின் முகத்திரைகளைக் கிழித்தெறிந்தன. இந்திய மக்களின் விவசாயப் புரட்சியின் ஒளி வீசும் தீப்பந்தங்களாயின.

ஆங்கிலம், ஒரியா, வங்காளி, இந்தி போன்ற பல மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த தோழர் பாணிக்கிரஹி ஒரியா மொழியிலும் கவிதைகளையும் ஓரங்க நாடகங்களையும் எழுதினார்.

வானவில்லின் வர்ணஜாலமெதனையும் பாணிக்கிரஹியின் படைப்புகளில் காணமுடியாது. ஏழை மக்களின் வியர்வையிளவும் திரத்தத்திலுமும் எழுந்தவை அவை மக்களுக்கு திரும்பவும் எழுச்சியூட்டின- வழிகாட்டின- நம்பிக்கையூட்டின.

மக்கள் விரோத சக்திகள் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை அம்பலப்படுத்தினார். புதுமையான, புரட்சிகரமான சக்திகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அவற்றைப் பெரிதுபடுத்தினார். இவற்றுக்காக அவர் உபயோகித்த வார்த்தைகள் சொற்பமானவை; ஆனால் வலிமை வாய்ந்தவை. காட்டுத்தீயை மூட்டும் சிறுபொறிகள் இவை.

"கல்கத்தாவில் வெடித்ததே புதுமையான கோஷமே"

என்ற கீதத்தை முழங்கியவாறே ஆந்திரக் கிராமங்களை வளைய வந்தார் பாணிக்கிரஹி.

'சாந்தால் இனத்தைச் சேர்ந்த மெலிந்த விவசாயி', 'அருச்சுனனுடைய வில்லில் இருந்து புறப்படும் அம்மைப் போன்று சீறிப்பாயும் ஸ்ரீகாகுளம் ஆதிவாசிகளின் புரட்சிப்போர்', 'பாய்ந்துசொண்டிருக்கும் அஸ்ஸாமின் மக்கள் புரட்சி வெள்ளம்'- இப்படி புரட்சிச் சூரியனின் கிரகணங்களாக அவரது கவிதைகள் நெருப்பைக் கக்கின. உழைக்கும் மக்களின் இதயங்களிலிருந்து சீறும் எரியும் புகளை அணைக்கவர், தடுக்கவும் முடியாது; முடியவே முடியாது என்று வர்க்க விரோதிகளுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

"அந்தியனுக்கு கையேந்தோம்-
ஆனால் இங்கு
உதயமாயிது விடுதலை
முடிவில்லா மக்கள் அணி
திரண்டு விட்டார்!"

என்று புதிய சகாப்தத்தின் உதயகீற்றுக்களை நம்பிக்கையோடு அறிமுகப்படுத்தினார். ஸ்ரீகாகுளம் ஆதிவாசி-விவசாயிகளின் புரட்சிகர இயக்கத்தைத் துவக்கிவைத்த தோழர் மார்பு-பத்மனாபம் தாத்தாவை ஆளும் வர்க்கம் தனது

சஞ்சயனின் ஐந்தாவது பக்கம்

துப்பாக்கிகளுக்கு இரையாக்கியது. துப்பாக்கி முனை நீண்ட பொழுதும் அதை நெஞ்சை நிமிர்த்தி வரவேற்ற தோழர் பத்மநாபம் தாத்தாவின் வீரத்தியாகம் தோழர் பாணிக்கிரஹியிடம் புதிய உத்வேகத்தை உருவாக்கியது. 'அவரையே தனது வழிகாட்டியாகக் கொண்டு ஆதிவாசிகளிடமும், கூலிவிவசாயிகளோடும் இரண்டறக் கலந்து அவர்களைத் தட்டி எழுப்பி புரட்சித்தீயை உருவாக்க முயன்றார்.

பொட்டப்பாடு கிராமப் பகுதியைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் முதல் கிழவர்கள் வரை வர்க்க அரசியலை உணரக்கூடியவர்களாக இருந்து, பிறருக்கு சொல்லக் கூடியவர்களாகவும் மாறினார்கள். பெருத்த தத்துவார்த்த விவாதங்கள் களத்து மேடுகளில் நிகழ்ந்தன.

தோழர் பாணிக்கிரஹி கிராமியக் கலைகளில் கவனஞ்செலுத்தி, பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் எழுதினார். அவர் பேசத்தொடங்கினால் கலையக்கூடியவர்களாகிய யாருமில்லை. இப்படி எழுத்தாளனாக ஆரம்பித்து, படைப்பாணியாக, நாடக விற்பன்னாக, நாட்டிய இசை வல்லுனாக, அரசியல் போதகனாக, இயக்கத்தொண்டனாக இருந்த தோழர் பாணிக்கிரஹி கொள்கை

லாப படையின் முன்னணியானனாக மாறினார்.

கருடப்பட்டு என்ற ஊரில் மக்கள் எதிரியான ஒரு நிலப்பிரபு, புரட்சிப் பிரச்சாரத்திற்காக சென்ற பெண்களை அவமானப்படுத்தினான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பாணிக்கிரஹி உடனிருந்த தோழர்களை அழைத்துக்கொண்டு கருடப்பட்டு சென்றார். அவ்வூர் உழைக்கும் வர்க்கத்திடம் இந்த அநீதியை எடுத்துச் சொல்லி எழுச்சியுறச் செய்தார். வர்க்கவிரோதியான அந்நிலப்பிரபுவின் வீட்டின் முன்பேயே ஒரு கூட்டம் நிகழ்த்தப்பட்டது.

பொறுக்காத நிலப்பிரபுகுண்டர்களை எவ்வித பாணிக்கிரஹி தனியாகத் திரும்புகையில் தாக்கச் செய்தான். கருடப்பட்டு பகுதியெங்கும் இச்செய்தி பரவியது. உழைக்கும் வர்க்கம் எழுச்சியுற்றது. உடலெங்கும் ரத்தம் சொட்ட நின்ற தோழர் பாணிக்கிரஹி மக்களின் விடுதலைக்காக முழங்கினார். வர்க்கவிரோதிகளை நிர்மூலம் செய்யும்படி அறைகூவினார். 800 பேர் கொண்ட புரட்சிகர விவசாயிகளின் அணிகளும் நோக்கி முன்னேறிற்று. பாட்டாளிவர்க்க அரசியல் அதிகாரத்திற்காக பறிமுதல் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாக

சஞ்சயனின் ஆறாவது பக்கம்

கின. பயிர்கள் சூறையாடப்பட்டன. மக்களின் மன்றம் வர்க்கவிரோதிக்கு மரண தண்டனை விதித்தது. ஸூ்காகுளம் விவசாயிகளை உலுக்கிய பிரமாண்டமான சம்பவம் இதுவாகும்.

1968 நவம்பர் 25- இல் ஆந்திர மாநிலத்து விவசாயிகளின் விடுதலைப்போராட்டத்தின் இடிமுழக்கங்கள் கேட்டபோது, பாணிக்கிரஹி அதன் முக்கிய பாத்திரத்தை ஏற்றார். கிராமங்களின் மூலைமுடுக்கெங்கும் தோன்றிய இவரது நாடகங்களைப் போன்றே இவருடைய செயல்களும் எதிரியின் தூக்கத்தைக் கலைத்தன. அரண்டவன் பார்க்குமிடமெல்லாம் தோன்றும் பேயாக இருந்தார். சாத்துப்பூரம், ரூக்கினபள்ளி, பத்மாபுரம் முதலிய ஊர்களில் பல போராட்டங்களுக்கு இவரே சுயமாக தலைமை ஏற்று நடத்தினார்.

இந்நிலையில் பக்கவாத நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட தோழர் இரண்டு மாதசாலம் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். 1969 ஆகஸ்ட் மாதம், நோய் பூரணமாக குணமடையாத நிலையிலும் போர்க்களம் திரும்பினார்.

தோழர் பாஸ்கரராவ் இறந்தவுடன் இயக்கம் பின்னடைந்து விடாமல் தொடர்ந்து தலைமையேற்று நடத்தினார். சிறந்த

மார்க்ஸிஸ்ட்டாக புரட்சிப்பாதையில் மக்களை அழைத்துச் செல்லும் தளபதியாகத் திகழ்ந்த தோழரின் உடல்நிலை சீரழிந்தது. ஆனாலும் ஊர் ஊராக அலைந்தார். எதிரிகள் பலமுறை வலை வீசினர். இருந்தும் அவர்களால் முடியவில்லை.

1969 டிசம்பரில் ரங்கமட்டியாலின் குன்றுகள் உதயசூரியனின் கிரணத்தால் சிவந்து கொண்டிருந்தன. மரக்கிளைகளில் தளிரர்கள் எல்லாம் பனித்தளிகளில் சூரியனின் கதிர்களைப் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தன.

தோழர் பாணிக்கிரஹி மற்ற தோழர்களான ரமேஷ், சந்திரஷேகர், நிர்மலா அக்கம்மா, சரஸ்வதி போன்றவர்களோடும், மன்னா புரட்சிகர இளைஞர்களோடும் பேசிக்கொண்டிருந்தார், அங்கிருந்து விசிய புரட்சிகர மணக்கை எதிரிகளும் முகர்ந்து விட்டனர்.

பகையுக்கின் நாயகர்களைப் பொலிஸ் வளைத்தது. உயிருக்காகப் போராடும் அந்நேரத்திலும் தோழருக்கு தன்னிப்பற்றிக்கவலையேற்படவில்லை. மற்ற தோழர்களைப் பற்றியே கவலைப்பட்டார்.

"வீரநங்கையரைச் சுட்டினர்களானால் பார்வங்கள்... என்னை வேண்டுமானால் சுட்டுக்கொல்

சஞ்சயனின் ஏழாவது பக்கம்

லுங்கள்” என்று பொலிஸ் அதி காரிகளுக்கு எச்சரிக்கை செய் தார். அங்கிருந்த புரட்சிக்காரர் யாருமே தங்கள் உயிரைப் பெரி தாக மதிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வீரரும், தம் புரட்சித் தோழர் களைக் காப்பதையே பெரிதென நினைத்தார்கள். ஆனால், எத்தோ ழர்களின் எண்ணங்களும் ஈடேற வில்லை. எதிரியின் எண்ணமே அரங்கேறியது. துப்பாக்கிக்குண் டுகள் சீறின. வீரத்தோழர்கள் அனைவருடைய ரத்தத்துளிகளா லும் பூமி சிவந்தது. அந்த மர ணத்தின் கணங்களிலும் அவர் கள். புரட்சி முழக்கங்களையே இசைத்தார்கள்.

நம்முடைய புரட்சிகரப் பாதை பாணிக்கிரவியின் ரத்தத் தால் சிவந்து இறுகிப்போயுள் ளது.

“எதுவரை அழைத்தாலும் அதுவரை வருகின்றோம்.”

2.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கு சஞ் சயனின் வீரயமான ஒரு வேண்டு கோள். கண்காணிப்புக் குழுவில் அங்கம் வகிக்கிறீர்கள். கண் காணிப்புக்குழு வெறும் பெயர் தான். கண்காணிப்புக்குழுக் கூட்டம் நடைபெறும் சமயங் களித்தான் பூநகரியில் (வெறும் பல இடங்களில்) பத்திற்கு மேற் பட்டவர்கள் கோயிலில்வைத்து கூலிப்படையால் கொல்லப் பட்டிருக்கிறீர்கள். உங்கள் குழுவி

“எதிரி அளிக்கக்கூடிய கஷ்டத்தையும் நஷ்டத்தையும் மனப்பூர்வமாய் ஏற்போம்! இப்புரட்சியில் விளையக்கூடிய பயன்கள் எங்களுக்கு இருந்தாலும் சரி இல்லாவிட்டாலும் சரி, வருங்காலத் தலைமுறைக்கு நிச்சயம் உண்டு... முன்னோக்கிச் செல்வோம்! வெல்வோம்!”

என்று புரட்சிகரத்தோழர்களுக்கு அறைகூவல்விட்ட தோழர் சுப் பாரால் பாணிக்கிரவியின் கடை சிச் சொற்கள் இப்போது நினை வுக்கு வருகிறது! இந்திய வர லாற்றில் படிந்த ரத்தச் சுவடு கள். முன்னோக்கிச் செல்லும் புரட்சிகர உள்ளங்களில் என்றும் படிந்திருக்கும்.

லை இதனை நிறுத்தமுடியாது. வேணுமென்றால் பள்ளி விபரங் கள் சேகரிக்கலாம். யார்யார் றுறந்தார்கள் என்று பெயர்பட் டியல் தயாரிக்கலாம். கண்கா ணிப்புக்குழு அங்கத்துவத்திற் கும் பாராளுமன்ற அங்கத்துவத் திற்கும் ஒரு வித்தியாசமும் கிடையாது. நீங்கள் ஒரு தொகுதி தெரியாத எம். பி. அவ்வளவே உங்களிடமிருந்து இதனைச் சஞ் சயன் எதிர்பார்க்க வில்லை.

சஞ்சயனின் எட்டாவது பக்கம்

எதிர்பார்ப்பதெல்லாம் இப் போராட்டச் சூழலுக்குத் தேவை யான இன்னும் விரிவான ஆய்வு களே. அதற்காகப் பட்டியல் போடச் சொல்லவில்லை. அரசி யல், கலை, இலக்கியம் தொடர் பான ஆய்வுகளை எதிர்பார்க்கி றோம். இக் கண்காணிப்புக் குழு விற்கு நிறைய அருட்திருக்களும், வண பிதாக்களும், சிவபூசிக்களும் உள்ளனர். அதனை நீங்கள்

புரிந்துகொள்வீர்கள் என்று நம்பு கிறேன் இந்தச் சின்னச் சஞ்ச யன். உங்களிடமிருந்து இன் னும் நிறையவற்றை எதிர் பார்க்கிறோம். உங்களது துறையும் அதுதான் என்பது சஞ்சய னின் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இது தொடர்பாக மேலும் சஞ்சயனுக்கு சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

எமது மக்கள் ஈவிரக்கமற்ற முறையில் கொல்லப் படுகிறார்கள். இரண்டு வயதுப் பாலகி கூட ‘பயங்கர வாதி’யாகிறாள். இது வார்த்தைகளில் விபரிக்க முடியாத ஒன்று. மிகக் கொடூரமான செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. பேரினவாதக் கூலிப்படையால் அவை திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு எந்தவிதத் திலும் சளைத்ததல்ல அனுராதபுரத்தில் சிங்கள மக்களைப் படுகொலை செய்தமை. அங்கும் இரண்டு வயதுக் குழந்தை கூட கொல்லப்பட்டதாக பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. விடுதலைப்படைக்கும் கூலிப்படைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள் அனேகமானவை. யதார்த்தங்களைப் புரிந்து கொண்ட போராட்டங்களே அவசியமானவை. சிங்கள மக்கள் நமது எதிரிகள் அல்லர் என்பது நம் நினைவில் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று. நாம் எதிரியை இனம் காண்போம். எதிரிக்கு எதிரான யுத்தத்தில் இணைந்துகொள்வோம். அனுராதபுரத்தில் படுகொலை செய்யப்பட்ட சிங்கள மக்களுக்கு எமது அஞ்சலியையும், வருத்தத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

— புதுசுகள்

சிறுகதை

தினேஷ்குமார்

பாலை நீலம்

அவர் எனது நண்பர். இருந்தாலும் கொஞ்சம் மரியாதை யாகத்தான் பழகுவது. தலையில் கொஞ்சம் முன் வழக்கை. விழுந்தது காரணமா? (அதுவும் அவருக்கு அழகுதான்) அல்லது குடும்பஸ்தனுக்குரிய அமைப்பில் அவர் உடம்பு இருந்தது காரணமா என்று தெரியவில்லை. இன்னொரு காரணமும் இருக்கலாம்—அவர் பொறுப்பானவராகத் தனது வார்த்தைகளை விழுத்துவது என்பதாகவும் இருக்கலாம்.

“ராசா அண்ணை கொஞ்சம் ‘கீற்றரை’ப் போடுங்கள்”

கொஞ்ச நாளாய் இப்பிடித்தான் எனக்குக் காலைப்பொழுது விடிகிறது. ராசா அண்ணர் அனேகமாகத் தேனீர்வைத்துத் தந்துவிடுவார். இந்த நகரத்தின் நாலாவது மாடியில் உள்ள சின்ன அறையின் குளிருக்கு அது இதமாக இருக்கும். ஆவி பறக்கும் தேனீர் சுவையாகவும் இருக்கும். (தேனீர் சோகமாகவும் இருந்ததாக எங்கோ படித்த ஞாபகம்.) படுக்கையில் கிடந்த படியே ஒருவரின் முகத்தை ஒருவர் திரும்பிப் பார்ப்பது வழக்கமாகும். அதற்கு அர்த்தம் இருக்கிறது. ‘இன்றைக்கு எழும்பி என்ன செய்யப்போகிறோம்?’

‘இந்த நகரத்தில் காலுழைய நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.’ ‘பொழுது மிகவும் சிரமப்பட்ட படி உட்கார்ந்து இருக்கிறது. அது போவது இல்லை.’ ‘சர்வ தேச அகதிகளாகிப் போனோம்.’ ‘நாட்டில் இன்றைக்கு யார் யார் செத்திருப்பார்கள். அவனாக இருக்குமோ?’ அக்காவிற்கு எத்தனை வயது? இந்த ஓசுட்ட டோடை முப்பது—அம்மா என்ன செய்வார்? கண்கள் குழி விழ ஒட்டைக் குடிசைக்குள் இருந்த படி நிறையவற்றை எதிர்பார்த்திருப்பார்—எனது நீலக்கவர்; அக்காவிற்கு ஆரேனும் மாப்பிள்ளை; இனிவரும் மழைக்காலத்தில் சொட்டப்போகும் மழைத்துளிகளையும் தான். மழைத்துளிகள் இருநாடுகளுக்குமிடையில் எத்துணை வேறுபாட்டைக் கொடுக்கிறது. அங்கு ஒரு சோகத்தை அழுக்கை, இயலாமையைக் கொடுப்பதற்கு குறைவைக்கவில்லை. இங்கு அது பெய்கிறது, அவ்வளவே. ஒருவரையும் பாதிக்காமல், ஒரு நிகழ்ச்சியும் தடை செய்யாமல், ஊரைப்பற்றிய சோகத்தை அது எழுப்பிவிட்டிருப்பினும், குதூகலமாகப் பெய்கிறது.

இரண்டுமாடி கீழே வந்து சமைக்கவேணும். சாமான் எல்

லாம். மேலே இருந்துதான் கொண்டு வரணும். இதை நினைக்க சாப்பிடாமல் இருந்திடலாம் போல இருக்கும். காலை யில் அனேகமாக சாப்பாட்டை விட்டிட்டும். ரொய்லட்டும் கீழேதான், இரவில் எல்லாம் அடக்கவேண்டி இருக்கிறது.

“சரி உதயன் எழும்பும்” தட்டி உற்சாகப்படுத்திய ராசா அண்ணர். ரொய்லட் பேப்பரைக் கிழித்துக் கொண்டு சப்பாத்துக் கால்கள் தடதடக்கப் படியில் இறங்கிப் போனார். ‘இனி நான் கிடக்க முடியாது.’ இந்த எண்ணம் தர எழுந்து படுக்கையில் இருந்தபடியே சப்பாத்தை மாட்டி முன்னுக்கு இருந்த கண்ணாடி முன்னே முகத்தைப் பார்த்தபொழுது கொஞ்சம் சந்தோசமாக இருந்தது ‘அங்கை இருந்தால் இப்படி தாடி வளர்க்க முடியாது.’ அந்த நினைவில் அவனின் முகம் வந்து போனது. அவன் இப்பொழுது நிச்சயமாக தாடி வளர்த்திருக்க மாட்டான். ஒரு முறை அவன் ஆமியிடம் ‘செப்பமாக’ வாங்கிய பிறகு தாடியைத் தவிர்த்திருப்பான். அவனின் வெள்ளை முகத்திற்கு தாடி அழகாய்த்தான் இருக்கும். அவனுடைய பெரிய மலைப்பான உடம்புக்கு தாடி இன்னும் இறுக்கத்தைச் சேர்க்கும். முரட்டுப் பேர்வழியாகக் காட்டும். அவன் இப்ப என்ன செய்வான்? இருவரும் ஒன்றாகத் திரிவம் தாடி வளர்க்க சரியான ஆசை. ஆமிப்பயத்தில் அது ஒன்றும் இயலாமல்

போனது. இப்பவெல்லாம் அவன் யாருடன் திரிவான்? அவனும் நானும் ஒன்றாகத் திரியும்போது பெண்சாதியும் புருஷனும் எனப் பலர் நக்கலடிப்பார்கள். நக்கலடிப்பதில் முதன்மை வகிப்பவள் சுசி. சுசி தான் இப்ப அவனுடன் திரியலாம். அவனுக்குக் கடிதம் எழுதிக் கண நாளாகிப் போச்சுது. இண்டைக்கு எழுத வேணும்.

“உதயன் பைப்பிலே தண்ணீர் இல்லை. என்னென்று தெரியவில்லை.”

கீழே போன ராசா அண்ணா மேலே வந்து சொன்ன பொழுது எரிச்சலாச இருந்தது. பைப்பைத் திருகிப் பார்த்த பொழுது தண்ணி வரவில்லை தான். ‘நீதான் அவனுக்குச் சொல்லு உதயன்’ என்றார் ராசா அண்ணர். ‘நான் சொன்னால் சண்டைக்கு வருவான்.’

எனக்குப் பயம்தான். கதவில் மெதுவாகத் தட்டினேன்.

“யா, சும்”

அவன் ஒரு பாகிஸ்தானி. அவன்தான் எங்களுக்கு இந்தச் சின்ன அறையை வாடகைக்குத் தந்தவன். அவனுக்குப் பெரிய ஆகிருதியான உடல். அவன் முகத்தை மழித்து சவரம் செய் திருந்தான். அவன் டெனிம் ஜீன்சையே நெடுகலும் போட்டிருப்பான்.

அறையைத் திறந்து உள்ளே போனேன். படுக்கையில் இருந்த படியே ஒருத்தியை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவளை 'எனக்கு மிகவும் விருப்பத்திற்குரிய சினேகை' என பெருமையாக எங்களுக்குச் சொல்வான். (அவளைப்பற்றி பிறகு ஒரு சமயம் விரிவாகச் சொல்ல விருப்பமிருக்கிறது)

அவள் கண்களைப் பார்த்தபடி முகத்தை அருகில் வைத்துக் கொண்டு,

“என்ன பிரச்சினை?”

“தண்ணீர் இல்லை”

“ஆம்” எனத் தனது புறேக்கின் இங்கிலிசை, தொடர்ந்தான்.

“இங்கு இப்படித்தான் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை தண்ணீர் தாங்கிகள் துப்பரவு செய்ய வது. இன்றைக்குத் துப்பரவு செய்யப்படுகிறது. இன்றைக்கு எப்பொழுது தண்ணீர் வருமோ, தெரியாது.” எனது ஆங்கில அறிவுப்படி இப்படி எடுத்துக் கொண்டேன். எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. நேற்று அறிவித்திருப்பார்கள் தானே? இவனேன் எங்களுக்கு முன் கூட்டியே சொல்லி-இருக்கக் கூடாது? இவங்கள் சொல்ல மாட்டார்கள்.’ சர்வதேச அகதிகளுக்கு இதெல்லாம் சொல்லத்தான் வேணுமோ? ஒரு நாளைக்குக் குளிக்காட்டில் என்ன? அங்கெல்

லாம் ஒழுங்காகக் குளிச்சுவங்களோ? காட்டுக்குள் இருந்து வாறவங்கள். அவங்களின்ரை நிறமே அதைத்தான் சொல்லுது. உயிர்தப்பியதே பெரும் புண்ணியம் என்று இங்கு வந்தவர்களுக்கு இன்றைக்கு தண்ணீர் இல்லையெண்டதை முன்னரே சொல்லியிருக்கத்தான் வேணுமோ? எனக்கு வேற எவ்வளவு வேலைகள் இருக்கிறது?”

சொன்னவன் எந்த அக்கறையுற்று அவளை முத்தமிடத் தொடங்கினான். பார்ப்பதற்கு கொஞ்சம் ஆசையாகத்தான் இருந்தது. அறையில் தொங்கிய அரை நிர்வாணப் பெண்ணின் படம் போட்ட கலண்டரைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தேன். பிறந்த மேனியாக இருக்கும் அவளை அவன் வருடிக் கொடுத்தபொழுது எனது நரம்புகள் ஏதோ செய்தன. இனி நின்றால் கஷ்டம். வீணான மனக் கஷ்டங்களை எதிர்நோக்க வேண்டிவரலாம்.

எனக்கும் ஒரு காலம் இருந்தது. இப்படிப் பகிரங்கமாக இல்லாவிட்டாலும், அந்தரங்கமாக சந்திப்பதற்கும் உணர்வுகளை அவருடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் இடங்கள் இருந்தன. அந்தரங்கமான அந்தக் கணங்களில் அவள் என்னுடைய வள் என்று முழுமையாக உணர்ந்துகொண்டேன். நாங்கள் பரஸ்பரம் முத்தங்களையும் புரிதல்களையும் பகிர்ந்து கொண்டோம். முத்தத்தின் இனி

மையை என்னால் சொல்ல முடியாதிருக்கிறது.

அவள் ஒரு புரிந்து கொள்ளும் பெண்ணாக இருந்திருந்தால், புரிந்து கொள்ளல்தான் காதலின் அடிப்படை என்கிறார்களே, அது உண்மையா? எங்களுக்குள் புரிந்து கொள்ளல் இருக்க வில்லையா? எங்களுக்குள் இருந்ததெல்லாம் வெறும் காமம்தானா? இதற்குப் பிறகும் நான் அனுபவித்துத்தான் தீர வேண்டுமோ?

அவள் எனக்குத் தூரத்து உறவுதான். பத்துவயதுச் சிறுமியாகத்தான் (மினுங்கல் கரைவைத்த பச்சைப்பாவாயுடனும் குரும்பைபோல் மாப்பு இருந்த பச்சைச் சட்டையுடனும்) அவள் எனக்கு அறிமுகமானாள். அக்கா முறையிலுள்ள ஒருத்தி அந்த ஊரில் கலியாணம் செய்துகொண்டதால் ஏற்பட்ட உறவுதான் அவளையும் எனக்கு உறவினராகவும் அதற்கு மேலும் நண்ப்யாகவும் ஆக்கியது. இருந்திருந்து விட்டு அந்த ஊருக்கு போவேன். ‘உதயண்ணை’ என்று அவள் அழைப்பது நினைத்துப்பார்க்க இப்பகூட நெஞ்சுக்குள்ளே ஏதோ செய்யும். அவள் பெரியவளாகிய விழாவிருக்கூட அம்மாவின் கையைப் பிடித்த பி. இரண்டு பஸ் ஏறி நான் கோயிருக்கிறேன். குறாப் போட்டோவும் சேர்ந்து எடுத்திருக்கிறம் அப்பகூட அந்த எண்ணம் இருக்க வில்லை.

அவள் போட்டுத்தந்த ரீ நல்லாச் சுட்ட ஒருநேரத்தில் கதவோரத்தில் சாய்த்து நின்ற படியே கைகளைப் பிசைந்தாள். பின்னரே மஞ்சள் வெய்யிலுக்கும் பச்சைத் தோட்ட பின்னணிக்கும் அவள் அழகாக இருந்தாள். அவள் வீடு செம்பாட்டு நிறமாகவும் அவள் உடும்பும் அதே நிறமாகவும், அவள் மயிர் செம்பட்டையாகவும் இருந்த போதும், அவள் அழகாய் இருந்தாள். அவளின் பார்வை கொஞ்சம் வித்தியாசமாகி இருந்தது.

பிறகு பிறகு என்னுடன் அவள் கதைப்பது ஒருவகையில் அவளுக்கு நான் படிப்பிக்கிற ஆசிரியன் என்பதால் தான் சாத்தியமானது. நல்லா ஞாபகம் இருக்கிற ஒருநாள் (1981 ஏப்பிரல் 16 மாலை) அவளின் வீட்டு முற்றத்தில் போடப்பட்ட கதிரையில் இருந்த என்னுடன் தொடர்பில்லாத கதைகளைக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தவள், திடீரெனக் கேட்டாள் “உங்களுக்கு ‘லவ்’ இருக்குதோ?” என்று. காற்றில்லாமல் டமுக்கம் நிறைந்த அந்த நேரத்தில் அது எனக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. “இல்லை” என்று தடுமாறிக் கொண்டு சொன்னன். “சும்மா சொல்லுறியள் கம்பஸிலை படிக்கிற நீங்கள், ரிபூட்டறியிலை படிப்பிக்கிற நீங்கள் உங்களுக்கு இல்லாமலா?” “இல்லை” என்றுதான் திருப்பியும் சொன்னேன். “செலக்த பண்ணிக் கூடி இல்லையா?” என்

றாள். “ம்” என்று முன்கிணை. “ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியக் கூடாதோ?” என்றுள். தலையைக் குனிந்து “இங்கைதான்” என்றேன். “இங்கையோ?” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்கிற மாதிரிக் கேட்டாள். “இதயத் திலை” என்றேன். “என்ன தமிழ்ப்பட வசனம் கதைக்கிறீயன்” என்று சிரித்தாள். “அன்றி வாறா” என்றபடி கதையைத் தொடர்பற்றதாக்கினாள்.

இரவு மின்குமிழ் வெளிச்சம் விரித்திருந்த புத்தகங்களில் விழுந்தது. பொருளியல் புத்தகத்திற் கேள்வி நிரம்பல் வரைபடம் இருந்தது. அவள் தலையிற் கற்றைகளிலும் வெளிச்சம் விழுந்து இன்னொரு அழகைக் கொடுத்தது. அவள் நெற்றியில் வீழ்ந்திருந்ததும் மங்கலாகத் தெரிந்தது. “நான் கேட்டதிற்கு என்ன முடிவு?” என்று தனதுதனத்த குரலில் அவள் கேட்டாள். நான் ஒற்றையில் கேள்வி வரைபடம் கீறிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் மத்தியில் கொஞ்சம் குறுகிப் போகும் எனக்கு ஒளிபட்டுத் தெறித்த அவளின் கண்கள் மேலும் குறுகிப் போவதை சாத்தியமாக்கியது. அவளுடன் கொஞ்சம் கதைக்க வேணும் ஆறுதலாக.

“எனக்கும் விருப்பம்தான். ஆனால் உங்கட குடும்பத்துக்கும் எங்கட குடும்பத்துக்கும் ஏணி வைச்சாலும் எட்டாது. நீங்கள் எப்பிடி எப்பிடியோ வாழவேண்

டியுனீங்கள். உங்கடை வாழ்க்கையை என்னோட வந்து கெடுத்து விடாதீங்கோ.”

அவள் ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள். பாருடையதோ கால் நிலத்தில் உரையும் சத்தம் கேட்டபோது அவள் புத்தகத்தைப் பார்த்தாள். பிறகு: “எதுக்கும் நான் எதிர்நீச்சல் போடத்தயார். உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்காட்டில் பிடிக்கேல்லை என்று சொல்லுங்கோ. சுத்தி மாத்தி கதையாதையுங்கோ.” என்று சொன்னபோது, எனக்கு மேலும் கதைப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போனது.

பிறகு பிறகெல்லாம் நானும் அவளும் எப்படி எப்படியோ சந்தோசமாக இருந்தோம். ஒன்றைத் தவிர (அதனை கலியாணத்திற்குப் பிறகு என்று வைத்துக் கொண்டோம்.) மற்றைய யாவற்றிலும் நாங்கள் வெகு சந்தோசமாக இருந்தோம். புரிந்துகொண்டோம். மனிதத்துவத்தின் முழுமையை உணர்ந்து கொண்டோம். அவள் எனக்கானவள் என்றும், நான் அவளுக்கானவன் என்றும் அறிந்து கொண்டோம். இந்தக் காலங்களில் சினிமாப் பாடல்கள் கூட விசேட அர்த்தத்தைக் கொடுத்தது. “எண்ணப்பறவை சிறகடித்தது... உனதுயர் கண்டால் என்னுயிர் இங்கு துடிப்பது தெரியலையா?” என்றும், “நீதான் செல்வம், நீதான் அமுதம் நீதான் எந்தன் உலகம்” என்ற பாட்டும் ஜேக

தாசின் “உனதே இளமாலைப் பொழுது...” என்றும் அவை விஷேட அர்த்தத்தையும் எனக் கென்று இன்னொரு உலகத்தையும் காட்டிநின்றன. யாழ்ப்பாணத்தின் சராசரிக் காதலர்கள் எப்படி இருப்பார்களோ அப்படி இருந்தோம்.

துயர்தரும் நாளென்று எனக்குத் தெரியாத ஒரு நாளில் (அந்த நாளும் ஞாபகமிருக்கிறது. 29-03-82) காலை சந்தோஷமாக வெளிக்கிட்டு அவளது வீட்டுக்குப் போகும் கை ஒழுங்கையில் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு டோவேன். கிணற்றடியில் அவளது தாயும் அன்றியும் நின்றனர். அவர்களைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் சிரிக்கலாம் போலவும் இருந்தது. சைக்கிள் அவர்களைக் கடந்த பிறகு எனக்குக் கேட்குமாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். “தமக்கை அங்கை பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்குது. அதுக்கு ஒரு வழியைக் காணல்லை அதுக்கிடையிலே என்ன காதல்” பிறகு “அவளின்ரை ஒத்தைக் கைக்கும் காணாது” என்ற மாதிரியும் சொனறர்களாக்கும். அவளது பிறந்த நாளுக்கு பரிசாகக் கொடுக்க இருந்த நாவலை திருப்பிக் கொண்டு வந்தேன். நானும் இன்னும் வாசித்து முடிக்கவில்லை அதனை.

அந்த நாளுக்குப் பிறகு வழக்கமாக அவளைச் சந்திக்கிற இடத்தில் அவள் இல்லை. ஒருதண்டு. “தயவுசெய்து என்னை மறந்து

விடுங்கள். உங்களை மறப்பதாச அப்பாவுக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்துவட்டேன்.” ஒரு அனுபவமாக எஞ்சிஇருந்தது அது. காலங்களை சரியாக வீணாக்கி விட்டேன். நண்பர்கள் முன்னிலையில் வழிந்துபோனேன். நான் அந்த நரங்களில் நிறையப் படித்திருக்கலாம்—நான் முட்டாளாக்கப்பட்டு விட்டேன். இதுவும் ஒரு படிப்புத்தானா? ஒரு அனுபவமாகத்தான் எஞ்சி இருந்தது அது. பல மாதங்களுக்குப் பின் ஒருநாள் அவளை அவ்வீதியில் கண்ட போது (என் முகத்தில் தாடி இல்லை) எல்லைத் தெரியாததுபோல் சென்றாள். காதலிப்பதற்கு முன் அவளுடன் பழனிய அந்தப் பழக்கத்தை பழக முடியவில்லையே என்ற தனிப்புத்தான் எனக்குள் அதிகம் இருந்தது.

சோறுசாப்பிட்டு ஏப்பம் இடும் நேரம் நாலுமாடி ஏறி இளைத்த படி வந்த சபா. “என்ன மச்சான் யோசிக்கிறியள்? பெரியவர் வரேல்லையோ?” என்று கேட்டாள். “இண்டைக்கு பைப்பிலை தண்ணிலில்லை மச்சான். அதுலே ஒண்டும் சலமக் கேல்லை. அதுதான் வெளியிலே போக யோசிக்கிறம்.” “நானும் வாறேன்” என்ற சபா ஜக்கற் பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டு இரண்டரை குல்ரன் குத்தி ஒன்றை ஸ்ரூவில் வைத்தான். மற்ற பொக்கற்றையும் தடவினான். எங்கள் கைகளும் ஸ்ரூலைத் தொட்டன. ஆறேகால்

ஞர்ன் சேர்ந்தது. இந்தக் காசைக் கொண்டு நெல்ரோ றண்டிற்குப் போக ஏலாது. காசுகளை எடுத்துப் பொக்கற்றுக்குள் போட்டு "ராசண்ணை நீங்கள் இருங்கா நாங்கள் போட்டுவாறம்." என்றபடி எண்ணத் தொடங்கினேன். "எங்கை போனாலும் எங்களுக்கு இதுதான் விதி. எங்களுக்கு வாழ்க்கையிலே நிம்பதி கிடையாது போலத்தான் தெரியுது." என்று பின்னுக்கு வந்த சபா சொன்னான். அதனை எல்லோர் மனசும் ஆடுமாதித்திருக்க வேண்டும். "இண்டைக்கு லீவுநாள் கடையெல்லாம் பூட்டு" என்று கதவைச் சாத்தியபடி வெளியில் வந்த சபா சொன்னான். "நைற் சொப்" இன்றைக்கு திறப்பார்கள்" என்று சொன்னேன்.

அந்த மூலையில் இருந்த புடவைக் கடை பூட்டியிருந்த போதும் ஒருபுறே திரும்பிப் பார்க்கவேணும் போலை இருந்தது. அவள் இருந்தால் ஓடி வந்து 'குன்றாக்' (மதியவணக்கம்) என்று சொல்லி சீரித்துக்கை காட்டுவது கொஞ்சம் மனசு நிறைந்த மாதிரி இருக்கும்—அவங்கள் ஏதோ படத்தில் வாற படிக்க கதைகளைச் சொல்லியபடி தங்களுக்குள் சிரித்தபடி வருகிறார்கள். எங்கு இட அந்த மூட்டில்லை. வெறுமனே நடந்தேன். மொழி தெரியாத அவளின் முகத்தை நான் நீண்டது கொண்டேன். "அவளோடே நாளைக்கு கதைக்க

வேணும்." (கொஞ்ச ஆங்கிலம் இருவரிற்கும் உதவி செய்யலாம்.) அவள் வயது பதினாறு பதினெட்டு இருக்கலாம். அவள் எங்கடை பெட்டையனை மாதிரித்தான் நிறம், தலையிர் எல்லாம், ஏன் சிரிப்புக்கூட அப்படித்தான். அவளுடன் நாளைக்குக் கதைக்க வேணும். என்ன கதைக்க வேணும்?

"மச்சான் வீட்டிலே இருந்து நேற்றைக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு" என்று சபா சொன்னான். "தம்பி போனமாதிரியே இரண்டாவது தங்கைச்சி மேனகாவும் போட்டாளாம். தம்பியின்றை கவலை எங்களுக்கு மாறுறதுக்குள்ளே இப்ப இவளின்ற கவலையும் சேர்ந்திருக்கு. அம்மாதான் என்ன மாதிரித் தாங்கப்பாருவோ தெரியாது." எனக்கு அவர்களின் வீடு ஒரு மையெப்பின்னணியில் இருக்கும் போலப்பட்டது. அப்படி இருக்குமளவிற்கு எங்கள் போராட்ட வேகம் எவ்வளவு 'வலு' ப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. போராட்ட புறப்படுகிறவர் ஒரு இறந்தவராகக் கருதப்படுமா விற்கு, போராட்டம் எங்களுடையது என்று கொஞ்சம்கூட நினைக்காத அளவிற்கு போராட்ட என்று புறப்படுகிறவரும் யாருக்கும் தெரியாமல் ஓரவில் இருவில் ஒரு துண்டு எழுதி வைத்து விட்டு ஓடுகிற அளவிற்கு, ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து மறைந்து வாழ்கிற அளவுக்கு எப்படி கேவலமாகிப் போனோம்?

வெளிநாட்டுக்கு ஓடுவது என்பதும் கேவலம்தானோ? கேவலம் என்றுதான் படுகிறது. நான் அங்கிருந்திருக்க வேண்டும். என்னை இயலுமானவளுக்கு மக்களை. நிலத்தை மீட்கிற பணியில் முன்வந்திருக்கவேண்டும். அதுதான் சரி. சரியானதை நான் தெரிந்தெடுத்திருந்தேன் தான். நான் அவர்களுடன் வேலை செய்கேன். உன்னதமான இலட்சியங்களுக்காக மகத்தான தியாகங்களைப் புரிகின்ற அவர்களுடன் நான் கைகார்த்து இருந்தேன். அந்த அமைப்பு சிறுகச் சிறுகக் கட்டப்பட்டது. அங்குல அங்குலமாக வளர்ந்தாலும் பலமாக கட்டி வளர்க்கப்பட்டது. தலைவர்கள் கிடையாது. தோழர்கள் தான் அடிகம் உண்டு. ஆனந்தனை ஞாபகமிருக்கிறது. தயாவை ஞாபகமிருக்கிறது. சிறியை ஞாபகமிருக்கிறது. இன்னும் கிறிஸ்தி, நாதன், இளங்கோ டேவிட் என்றெல்லாம் ஞாபகமிருக்கிறது. அவர்களுடன் கைகார்த்திருந்தேன். என்னைப் போல கைவிடப்பட்ட மக்களுக்காக, என்னைப்போல் கைவிடப்பட்ட மக்கள் யுத்தத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். அது பலவற்றிற்கு எதிரான யுத்தம். நானும் பங்கு பற்றினேன். ஒரு காலம் வரைதான்—பிறகு 'அக்காவிற்கு சீதணம்?' 'எங்களுக்கெல்லாம் சாப்பாடு?' 'எங்கள் வீடு மேலும் மேலும் ஓடுங்கள் கிக்கொண்டிருந்தது. "நீயும் போவன் ராசா, அவன் சற்குணம் வெளியாலை இருந்து கொஞ்

சக் காசு அனுப்புறன் என்ற வன்தானை. போய் ஏதோ கொஞ்சபாவது உழைக்க அனுப்பி விடேன். நாங்கள் கேக்கிறதற்கும் எங்களுக்கு வேறு ஆர் இருக்கினம?

இதனை அமைப்புக்குச் சொன்ன போது "என்ன நீயும் போய் போறியோ? போறது சரி என்று நினைக்கிறியோ?" என்று தயாகேட்டான். ஆனந்தன்தான் வெட்டிச் சொன்னான். நல்லா ஞாபகமிருக்கிறது அந்தவீடு. பிரதான றேட்டில் இருந்து பிரிந்து, ஒரு ஒழுங்கையாகப் போகிற அந்தப் பாதையில் ஒரு முடக்கில் அந்தவீடு இருந்தது. முன்னால் மரங்கள் வாடி இருந்த அந்த வீடு நாற்சார் வீடாக இருந்தது—நடுவில் முற்றம். அழுக்கடைநக படுக்கை விரிப்புகள் கூடப் போட்டிருந்திருந்தது. ஆனந்தன் சொன்னான். "வெளியாலை போறது தற்காலிகமான தீர்வு. நாங்கள் இங்கை நிரந்தரமான தீர்வுக்காகப் போராடுறம். உனக்கு ஆராலையோ கொஞ்ச வசதி இருக்கு. நீ போறாய் உன்னைப்போல இருக்கிற எல்லாராலும் போக ஏலாது. அவையள் இஞ்சை இருக்கப் போகினம். அவையள் தீர்வுக்காகப் போராட வேணும். நிரந்தர தீர்வுக்காகப் போராட வேணும். அவையளின்ரை தலைமைதான் இஞ்சை வேணும். ஆனால் நீ போகவேணுமென்றால் சரி. அங்கை போய் இருந்து கொண்டு ஏலுமானதைச் செய்து.

பிறகு இஞ்சை வந்தும் அதுக்காக வேலைசெய்யிறது தான் சரி. நீ கவலைப்படாமல் போட்டுவா. ஆனால் இது தற்காலிகமான தீர்வுதான் என்று நினைச்சால் சரி" பிறகு போகவேண்டி வந்தபோது தோழர் தெய்வானை ஒருபுற அழுதான். அந்த அழகை போதுமானதாக இருந்தது.

"எனக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதி வைச்சுப் போட்டுத்தான் போயிருக்கிறோம்." என்று சபா தொடர்ந்தும் சொன்னான். "அந்தக் கடிதத்தையும் சேர்த்து எனக்கு இங்கை அனுப்பியிருக்கினம். பிறகு உனக்கு அதைக் காட்டினேன்."

அவன் முகத்தை கொஞ்சம் பரிதாபத்துடன் பார்த்தேன்.

மொழி தெரியாத அந்தத் தேசத்து மக்களுடன் சிக்கனம் லைற்றுக்காகக் காத்து நின்று மறுபக்கம் போனோம். எங்களது அந்தரங்கங்களைக் கூட அவர்கள் மத்தியில் வெளிப்படையாகக் கதைத்துக் கொண்டு போக முடிகிறதென்று ஒரு சுதந்திரம்.

ஐக்கற பொக்கற்றுக்குள் கையைத் துளாவிப்படியே பில் கற் பைக்கற் இடக்கும் இடத்தை அணுகி விலையைப் பார்த்து, இரண்டு பைக்கற்றுக்களை கையில் எடுத்து அப்பிள் யூசில் கைவைத்த போது அது ராசாண்ணருக்குப் பிடிக்காது என்ற எண்ணம் வர ஒறேஞ்ச் யூஸ் பைக்கற்றை

எடுத்து மூன்று சின்ன கொக்கோ கோலா ரின்களின் விலையைச் சேர்த்து ஆறேகால் குல்ரை கவுண்டரில் கொடுத்து வெளியில் வந்த பொழுது, சபா சொன்னான் "காலைமை தொடக்கம் சிகரெட் பத்தேல்லை. விசராய்க் கிடக்கு" இவன் முந்திச் சொல்லியிருந்தால் கொக்கோகோலா ரின்களை எடுக்காமல் 'தபாக்' (சிகரெட்தூள்) கொண்டு வாங்கியிருக்கலாம்.

"ராசாண்ணை சாப்பிடுங்கே" என்றபடி பிஸ்கற் பைக்கற்றைப் பிரித்து மேசையில் வைத்தேன். கோலா ரின்னை உடைத்து பிஸ்கற்றை எடுத்துக் கடித்துக் கொண்டு படுக்கையில் இருந்த படியே சுவரில் சாய்ந்தேன்.

"இன்றைக்கு முழுக்க இதுதான் சாப்பாடோ தெரியாது." சபா சொல்லியவாறே வரட்டுச் சிரிப்பு சரித்தான். "பெல் அடித்துக் கேட்டுது. ஆரெண்டு பாத்திட்டு திற" என்ற ராசாண்ணை சபாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். தனக்கே உரிய சிரித்தமுகத்துடன் வந்த பத்மன், "என்ன விசுக்கோத்து சாப்படுகிறியள்?" என்றான். "அதையேன் கேக்கிறாய்?" என தனது பாணியில் ராசாண்ணை கதையைத் தொடர்ந்தார்...

"அது சரி நீங்கள் பார்த்த அறைக்கு நீங்கள் போகேல்லை தானே?"

"இல்லை நாங்கள் போகேல்லை"

"அப்ப வேறே இரண்டு பேரை வீடலாமே?"

"அவங்கள் அவன் டச்சுக் காரன் கேக்கிறதக்கு ஓமாம்" (ஆண்கள் ஆண்டை கலியாணம் செய்ய இங்கு அனுமதி)

"ஓமாம் அப்ப அவனோடை கதைக்க வாரியளா?"

"ம்" என ராசாண்ணை முழுசினார்.

"சபா உடுப்பு நனையப் போட்டனி. ஏன் தோய்க்கேல்லை" காலையில் வெளியில் போன பெரியவர் இப்படிக் கேட்டபடி கொஞ்சம் சிக்'கில் (மப்பு) வந்தார்.

பசியில் இருந்த சபா ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு பேசாமல் இருந்தான். அவனும் வாய் திறந்தால் பக்கத்து பிளாட்சில் உள்ளவன் வந்து பெல் அடிக்கக் கூடும். "அன்றியும் அங்கினும் (டச்சுக்காரர்) இண்டைக்குப் 'பார்' இறகு வந்தவை. உன்னை யும் கேட்டினம்." என்று என்னைப் பார்த்த பெரியவர் "எனக்கு இங்கிலில் தெரியிற மாதிரி டச்சும் தெரிய வேணும். என்ன மாதிரிக் கலக்குவன்" எனத் தொடர் சபா எழும்பி எரிச்சலில் கீழே போனான். கீழே போன சபா சந்தோசமாக வந்து "பைப்பிலை தண்ணி வந்திட்டுது. சமைக்காமம்" எங்களுக்கும் சந்தோசமாக இருந்த

தாலும் சமைப்பதை யோசிக்க கொஞ்சம் பஞ்சியாக இருந்தது.

கீழே நான் வந்த போது, சபா சோற்றுக்குத் தண்ணி வைத்துக் கொண்டு நின்றான். வெங்காயத்தை எடுத்து உரித்து கீலம் கீலமாக வெட்டி பச்சை மிளகாயையும் வெட்டி பலகையில் வைத்துப் போட்டு கறிச்சட்டியை கழுவினேன். ராசாண்ணைருடன் வந்த பத்மன் நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து அடுத்த கீற்றரைப் பத்தவைத்து நான் கழுவின சட்டியை வாங்கி காயவைத்து 'பட்டரைப்' போட்டு, "சீரகம் கடுகைத் தாங்கோ" என்றான்.

"அதுகள் இல்லையடா இது களைப் போட்டுக் கெதியாவதக்கு."

"உங்களைட்டை என்னதான் இருக்கப் போகுது?" என்று முணுமுணுத்தவாறே வெங்காயத்தையும் பச்சைமிளகாயையும் போட்டு வதக்கத்தொடங்கினான். ராசாண்ணைர் அங்கால் பக்கம் நின்று மீன்ரின்னுடன் சண்டைபிடிக்கத் தொடங்கினார். "இறைச்சியைக் காய்ச்சலாம். அவன்வாறதுக்குள்ளை பொரித்துச் சாப்பிடவேணும். அவன் கண்டால் இண்டைக்கு எல்லாரும் வெளியிலைதான்" என்றேன்.

"நாலு கிளாஸ் அரிசி போடுறன்" என்றவாறு சபா அளந்தளந்து போட்டான்.

“தூளைத்தாங்கோ” என்று கறிச்சட்டியைப் பராமரித்த பத்மன் கேட்க, தூள் பக்கற்றை எடுத்து நீட்டியபெர்முது வாங்கி ஆள்ளிப் போட்டான். “டே உறைக்கும்—இது கூடிப் பேர்ச்சுது” “சீச்சீ உறைக்காது.”

சோத்தை எடுத்து அடிக்கடி பத்மன் பார்த்தபடி நின்றான் சபா. அடுத்த அடுப்பை மூட்டி பண்டித் தூளைப் பொரிக்கத் தொடங்கினார் ராசண்ணர்.

“பத்மன் நீயும் சாப்பிடேன்” கோப்பையைக் கழுவியபடி சபா கேட்டான். “சீ வேண்டாம். நான் வரேக்கைதான் சாப்பிட்டு விட்டு வந்தான்”

சமைத்த சோற்றைக் கூட நிம்மதியாக சாப்பிட இயலாமல் இருக்கிறது. பன்றிக்கறி இங்கு சமைக்கக் கூடாதாம். இது பாகிஸ்தானியின் உத்தரவு. சுவரோரத்தில் குந்தி இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார் ராசண்ணர். அதைப்பார்த்து சபாவும் குந்தி இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினான். நின்ற நிலையில் சாப்பிட்டபடி கதவுப் பக்கத்தை பார்த்துக் கொண்டேன்.

கீழ்ப்படியில் யாரோ நடந்து வரும் சத்தம் கேட்டதும் ராசண்ணர் எழுந்து சோற்றைக் கொட்டிப் போட்டு கோப்பையைக் கழுவி விறுவிறு என்று நடந்து எதிரே வந்த

டேனிம் ஜீன்ஸ் போட்ட பாகிஸ்தானியைக் கடந்து மேல்படியில் காலை வைத்தார். எங்கள் கோப்பையில் இருந்த பன்றித் தூள் சோற்றுக்குள் மறையுண்டன.

“வட் வட்” என்றபடி வந்தவன் சமைத்த பாத்திரங்களைப் பார்த்தான். “ஓ கே” என்றவன் என்னைப்பார்த்து “கிளீன் கிளீன் .. அன்டர்ஸ் ரான்ட்? “ஓ யேஸ்” என்றவாறு தலையை ஆட்டினேன். ராசண்ணர் நின்றிருந்தால் அவரின் தலையில் தான் விழுந்திருக்கும் — அந்த ஆள் தப்பிவிட்டான்.

பிறகு மேலே வந்து, கதைத்துக்கொண்டிருந்த போது பெரியவரின் செருமல் ஏதோ அவர் சொல்லப் போகிறார் என்பதனை உணர்த்தியது. எல்லோரும் அவரின் முகத்தைப் பார்த்தோம். “சிறிலங்கன் முழுப்பேரையும் அவுட் சிற்றிகளுக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள் இஞ்சை ரூறிஸ்ட் வரப் போனர்களாம். அல்லாட்டில் நல்லா விசாரித்துப்போட்டு சிறிலங்காவுக்கு அனுப்பப் போனர்களாம். எங்கடை பெடியள் செய்கிற சுத்து மாத்துல ” எனப் பெரியவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள், “விசர்க்கதை கதை யாதையுங்கோ. முதலாம் திகதி ‘காம்ப்’ தான் அடிக்கப் போகிறாங்களாம்.” எனச் சபா சள் என்று விழுந்தான்.

“சீ அப்பிடி ஒன்றும் நடக்காது” என்று ராசண்ணர் சொன்னார். பிறகு கொஞ்ச நேரம் எல்லோரும் மெளனமாக இருந்தனர். பிறகு நான் சொன்னேன் “ஏதோ ஒன்று நடக்கப் போகுதுதான் இருந்து பாப்பம்” அதனை ஆமோதிப்பது போல் எல்லோரும் என்முகத்தைப் பார்த்தனர்.

“சரி நான் போகப் போறன்” நாளைக்கு நேரம் இருந்தால் வாறன்” என்று பத்மன் ஜக்கற்றை எடுத்துப் போட்டான்.

“நானும் படுக்கப் போறன். விடிய வேள்ளனை எழும்ப வேணும்” என்று பெரியவர் பத்மனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

நிலத்தில் கிடந்த ‘வெற்றெஸ்ஸின்’ மீது சபா சரிந்தான்.

“நாளைக் காலை என்ன மாதிரி விடியப் போகுதோ?” என ராசண்ணர் சொல்லியது எனக்கு அரை குறைத் தூக்குத் தில் கேட்டது. பிறகு கொஞ்சநேரத்திற்கு நித்திரை வரவில்லை. ✽

வாயு கொடியோன்; அவன் குத்ரன்.
அவனுடைய ஓசை அச்சஞ் தருவது.
அவனுடைய செயல்கள் கொடியன.
காற்றை வாழ்த்துகின்றோம்.

— பாரதி

அன்பளிப்பு : வாசகர் சிலர்

வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்து இரண்டு கடிதங்கள்:

வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்து
இரண்டு கடிதங்களை இங்கு
தருகின்றோம்.

தமது தேசமக்களை உள்பூர்
வமாக நேசித்த, ஒடுக்கப்பட்ட
தேசங்களின் விடுதலைக்கான
போராட்டத்தில், தேசத்தின்
ஒடுக்கப்படுகின்ற மிகச் சாதா
ரண உழைக்கும் மக்களைச்
சார்ந்துநின்ற இருவரின் உள்
ளங்களை இக்கடிதங்கள் வெளிப்
படுத்துகின்றன.

வங்கப் புரட்சியாளன் அபுதா
கிர் வங்கத்தின் மிகச்சாதாரண
ஏழை மக்களின் விடுதலையை
விரும்பினான். அவர்களுக்கு
விடுதலை இல்லாத வங்கத்தின்
விடுதலைக்கு ஏது அர்த்தம் என
நம்பினான். புரட்சியை நேசித்த
அந்தத் தியாகி தூக்குக் கயிற்றை
முத்தமிட்டான்.

இந்திய சுதந்திரப் போரில்,
இந்திய விடுதலை, ஒடுக்கப்படும்
இந்திய தொழிலாள விவசாயி
களின் விடுதலையாக அமைய
வேண்டுமென மனமார்? விரும்
பிய சிங்காரவேலர் இந்தியக்
கொமினிஸ்ட்டுக்களின் முன்
ஜோடியும், இந்தியாவில் மேதி
னத்தை முதன் முதல் கொண்
டாடச் செய்த புரட்சியாளரு
மாவார். பரந்துபட்ட இந்திய
உழைக்கும் மக்களின் விடுதலை

யைத் தராத சுதந்திரம் அர்த்த
மற்றது என நம்பினார். அப்
போரில் மக்கள் உள்பூர்வமாக
ஈடுபட பாட்டார்கள் என்று
உறுதியாகக் கூறினார்.

ஏழை மக்களின் விடுதலையை
நேசித்த இருவரது விருப்பங்
களும் நிறைவேறவில்லை.

வங்கப் புரட்சியும், இந்திய
சுதந்திரப் போரும் காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டன. உள்நாட்டு
ஆளும் வர்க்கங்கள் ஆட்சியைப்
பிடித்தன. மக்களின் கழுத்தில்
அதே நுகத்தடி. நாணயக்கயிறு
மட்டுமே இடம்மாறியது.

ஆனால், அவர்களின் விருப்பங்
கள் நிறைவேறாவிடினும் அவற்
றைச் சாதிக்க மக்கள் உறுதி
கொண்டு எழுந்து வருவதை
இந்தியாவிலும், வங்கத்திலும்
நாங்கள் காண்கின்றோம்.

அவர்களின் விருப்பங்கள் ஒரு
நாள் நிறைவேறும். அன்று
இந்த 'சாதாரண' மக்கள் உண்
மையாகவே அதிகாரம் பெறு
வார்கள். இன்றைய ஆட்சியா
ளர்களை அஞ்சி நடுங்கவைக்கும்
அந்த நாள் அதிக தூரத்தில்
இல்லை!

எமது தேசத்தில் நடைபெற்
றுக் கொண்டிருக்கும் போராட்
டத்தின் குழலில் இவை பொருத்
தம் கருதி இங்கு வெளியிடப்
படுகின்றன.

—புதுசுகள்

1. மரணத்தின் கயிறுகள் அறுபடுகின்றன.

(மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட
வங்காளப் புரட்சியாளன் 'அபு
தாகிர்' தூக்குக் கயிற்றை முத்த
மிட்ட. நிகழ்ச்சியைச் சித்திரிக்
கும் பனைவியின் கடிதம்.)

கிஷோர் கஞ்ச்,
ஆகஸ்ட்—18, 1976.

எனதருமை போராடையன்,

உங்களுக்கு இன்று எதை
எழுதுவது என்று என்னால்
நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடிய
வில்லை. 'தாகிர்' என்னுடன்
இல்லை என்பதை என்னால் உணர
முடியவில்லை. என் வாழ்க்கைத்
துணைவர் என்னை விட்டுப் பிரிந்த
பிறகு நான் எப்படி வாழ்வன்
என்பதை என்னால் கற்பனை
கூடப் பண்ண முடியவில்லை.
குழந்தைகள் எல்லாம் மிகுந்த
துயரத்தில் உள்ளனர். இவர்
களால் எதையும் புரிந்துகொள்ள
முடியவில்லை. 'அப்பா! நீயன்
இறந்துவிட்டாய்?' என்று நிட்டு
கேட்கிறேன். தினமும் அவர்கள்
மலர்களோடு கல்லறைக்குச்
செல்கிறார்கள். 'நானும் எனது
தந்தையைப்போல வரவேண்டு
மென்று' அவர்கள் அங்கு மல
ரினை வைக்கிறார்கள்...

'தாகிர்' காட்டிய வழி எனது
பிரதானமான ஆயுதமாக இருக்
கிறது. அவர் உயிருடன் இருந்த
போது வங்காளப் பெண்களுக்

குள் மகத்தான பெருமையை
எனக்களித்தார். தனது மரணத்
தின் மூலம் உலகின் பெரு
மதிப்பை எனக்குப் பெற்றுத்
தந்தார் நான் பெருமைப்
படுகிறேன் அவர் மரணத்தை
முறியடித்தார்... மரணம்
அவரை வெற்றிகொள்ள முடிய
வில்லை.

அன்று ஜூலை 17ம் நாள் என்
அன்பு தாக்குத் தூக்குத் தண்
டனை விதிக்கப்பட்டது. இருபத்
தைந்து வக்கீல்கள் உட்பட
நாங்களனைவரும் பேச்சு மூச்
சின்றி பிரமை பிடித்திருந்தோம்.
அரசாங்கத்தால் எதையும் நிரூ
பிக்க முடியாத நிலையில் தேசம்
முழுவதும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானது.
.. தீர்ப்பு படித்து முடிக்கப்பட்ட
டதுப், தாகிர் உரக்கச் சிரித்
தார். மற்றக் கைதிகள் அனைவ
ரும் அழுது கண்ணீர் வடித்த
னர். "இந்த வழியில் வாழ்க்
கையைத் தியாகம் செய்யவில்லை
எனில், சாதாரண மக்களை விடு
விப்பது எப்படி?"—எனக் கர்
ஜித்தார்.

"நீ தலை வணங்காதே! நான்
சாவைக்கண்டு அஞ்சவில்லை. நீ
பெருமைப் படுவதானால் அதுவே
எனக்குப் போதும்..." என்று
எனக்கு எழுதியிருந்தபோதும்
அவரை மரணத்திலிருந்து விடு
விக்க எல்லா முயற்சிகளையும்
செய்தோம், ஆனால் முடிய
வில்லை...

‘நீ துக்கப்படுவது உனக்கு அழகல்ல. கொடியாளுக்குப் பிறகு தெற்காசியாவில் இவ்வாறு மரண மடையும் முதல் நபர் நான் தான்.’ என்று என்னிடம் கூறினார்.

கருணை மனு சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று, மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதை நான் கூறியபோது அவர் என்ன கூறினார் தெரியுமா?

‘வாழ்வில் பிரமையை உண்டு பண்ணுவா கருணை மனு? யாம், ஜியா போன்றவர்களின் வாழ்வைவிட எனது வாழ்க்கை அவ்வளவு சிறியதா? ’ என்றார் அழுத்தம் திருத்தமாக.. அது தான் எங்களின் இறுதிச் சந்திப்பு என்று அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை.

மரணத்திலிருந்து விடுவிக்க எல்லா அரசியல் வாதிகளும், தேசமுழுவதிலும் உள்ள ஆசிரியர்களும், அந்திய நாட்டவரும், மக்களும் அரசிற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். ஆனால் அது காரத்தில் உள்ளவர்களுக்கு தாக்கீதே உயிருடன் விடத் தனிவில்லை. அவர்கள் தாக்கீரை காலத்திற்கு அப்பாற் பட்டவராக ‘சிரஞ்சீவியாக ஆக்கவிட்டனர்.

21ம் தேதி காலை 4 மணிக்கு மரணதண்டனை சிறைவேற்றப் படும் என்று 20ம் தேதி மாலை தாக்கிடம் அறிவிக்கப்பட்டது. அதை ஏற்றுக்கொண்டு செய்தி கொண்டுவந்தவர்களிடம் அவர்

நன்றி தெரிவித்தார். எப்பொழுதும் போலவே அன்றும் உணவை உட்கொண்டார்.

பிறகு மௌலவி ஒருவர் வரவழைக்கப்பட்டார். தாகீர் அவரிடம், ‘நான் சித்தமானவன், சமுதாயக் கொடுமைகளை செய்யாதவன். அதைச் செய்வதற்கு ஒரு போதும் நான் காரணமாக இருக்கவில்லை. உன்னுடைய பாவக் கொடுமைகள்—சமுதாயக் கொடுமைகள்—என்னைத் தொடவேண்டாம். நீ போய் விடு. நான் தூங்கவேண்டும் ’ என்று கர்ஜித்தார். பின் அமைதியாகத் தூங்கச் சென்றார்.

இரவு 3 மணிக்கு அவர் எழுப்பப்பட்டார். உடன் ‘இன்னும் எவ்வளவு நேரமிருக்கிறது.’ என்று கேட்டார். நேரமிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டு பல் துலக்கி, முகச் சவரம் செய்து விட்டுக் குளித்தார். அங்கிருந்தவர்கள் அவருக்குத்வ முன்வந்த போது ‘எனது புனிதமான உடலை நீங்கள் யாரும் தொடவேண்டாம்.’ எனத் தடுத்தி விட்டார் பின் செயற்கைக் காலையும், காலணியையும், சட்டையையும், தனது கைக் கடி காரத்தையும் அணிந்தபின் தலைசீவிக்கொண்டு, அங்கிருந்தோருடன் சேர்ந்து தேநீரையும் மாம்பழத்தையும் சாப்பிட்டபின் சிகரெட் பிடித்தார். இத்தகைய மனதனின் மரண தண்டனையை எண்ணி அங்கிருந்த மற்றவர்கள் கண்ணீர் சிந்தினர்.

‘ஏன் நீங்கள் மனந்துவண்டு காண்ப்புகிறீர்கள். சிரியுங்கள்! துன்பப்படுகிறவர்களின் முகத்தில் புன்னகையை மலரச்செய்ய வேண்டுமென்றுதான் நான் விரும்பினேன். மரணத்தால் என்னைத் தோற்கடிக்க முடியாது’, என்று கூறி எல்லாரையும் சமாதானப்படுத்தினார். அவருடைய கடைசி விரும்பம் பற்றி கேட்கப்பட்டபோது, ‘எனது மரணத்திற்கு மாற்றாக சாதாரண மக்களின் அமைதிதான்’ என்றார்..

‘சரி, நான் தயார்...ம்... போகலாம் உங்களுடைய கடமையைச் செய்யுங்கள்...’ என்றார். நேரம் வந்துவிட்டதை அறிந்து தூக்குமரத்தருகில் சென்றார். தூக்குக் கயிறிறை தம் கையால் எடுத்தார் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டார்.

‘எனது நாட்டு மக்களுக்கு இறுதி வணக்கங்கள்.’

‘பங்களாதேஷ் நீடுழி வாழ்க!’

‘புரட்சி நீடுழி வாழ்க!’ என்று கோஷமிட்டார். பொத்தானை அழுத்தும்படி அவர் கூறியும் ஒருவரும் முன்வரவில்லை. இதைப்பார்த்து, ‘ஏன் உங்களுக்குத் துணிவில்லையா?’ என்று அவர் கேட்டவுடன் யாரோ பொத்தானை அழுத்தினார்கள்.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது!!!

உடன் சிறையிலிருந்த அவரின் சகோதரர்களுக்கு உடல் காண்பிக்கப்பட்டது.

சந்தச் சிறையிலிருந்த 7500 கைத்களில் ஒருவர்கூட அன்று உணவு அருந்தவில்லை. வேதனை அவர்களை வாட்டியது. பிற்பகல் 2.50 மணிக்கு எங்களிடம் உடல் கொடுக்கப்பட்டது. கடுமையான பாதுகாப்புகிடையில் கார் ஒன்று சிறைச்சாலைக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டு அ்த னுள் உடல் வைக்கப்பட்டது.

அதன் பிறகு ஐந்து லொறிகளிலும் பல்களிலும் பாதுகாப்புப் படையினர் உடலைப் பாதுகாத்து ஹெலிகொப்டர் தளத்திற்குக் கொண்டுசென்று, ஹெலிகொப்டருக்குள் உடலை வைத்தனர்.

அன்று மாலை 7.50 மணிக்கு எங்களது குடும்ப இடுகாட்டில் அவர் புதைக்கப்பட்டார்.

21 நாட்கள் அங்கு காவலர்களின் தனிப்பிரிவு அமைக்கப்பட்டு, கல்லறை பாதுகாக்கப்பட்டது.

அவர்கள் இறந்தவர்களைக் கண்டும் அஞ்சினர் அவர் எங்களை விட்டுப் பிரிந்தபோதும் அவரது மதிப்பு மிக்க (Legacy) பெருமையை எங்களுக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளார்.

அவர் மனித சமுதாயத்திற்கு தொண்டாற்றும்போது அமுதத்தையும் விஷத்தையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர் விஷத்தை உண்டுவிட்டு அமுதத்தை விட்டுச் சென்றுள்ளார். என்னைச் சுற்றிலும் இருளடைந்திருந்தாலும், வழிகாண முடியாதிருப்பினும், இழப்பாக இருப்பினும் இந்தத்

2. என் அன்புக்குரிய மகாத்மாஜிக்கு

தற்போதைய நிலை குறித்து என் கருத்துக்களை உங்களிடம் பகிர்ந்துகொண்டு உங்களை சிரமப்படுத்த விரும்பவில்லை. சுயராஜ்யப் போராட்டத்தில் நான் உங்கள் வழிகாட்டுதலில் நடப்பவன். இன்று என் வக்கீல் கொழிலை உதறிவிட்டேன். இந்நாட்டிலுள்ள திக்கற்ற கோடிக்கணக்கான மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்காக நீங்கள் நிற்பதனால் நான் உங்களைத் தொடர்கிறேன். துரதிருஷ்டநிலையில் உள்ள நமது மக்கள் தற்போதைய அந்நிய அதிகாரத்துவ நிலையிலிருந்து விடுபட்டால் மட்டும் போதாது. நமது சொந்தமக்களால் ஏற்படப் போகும் எதிர்கால அதிகாரத்துவத்திலிருந்தும் அவர்கள் விடுபட்டால்தான் அவர்கள் சுதந்திரமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்க முடியும்—என நான் நம்புகிறேன். எனவே பொதுவுடமை மட்டுமே அதாவது நிலமும் தொழிற்சாலை யும் அனைத்துத் தொழிலாளர்களின் பொதுவான நன்மைக்கு

துன்பநிலை நிலையான தல்ல. இதற்கு ஓர் முடிவு உண்டு.

தாகிரின் சிந்தனைகள் அனைவரின் சிந்தனைகளாக மாறுப்போது என்னால் நிம்மதிகாணமுடியும். அந்த மகிழ்ச்சியான நாள் வரும் போது தாகிர் இல்லாததுதான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கும்.

பிரியமுள்ள
—லுத்பா

பயன்படும் வகையில் கொண்டு வருவதன் மூலம் மட்டுமே நமது மக்கள் உண்மையான நிறைவையும் விடுதலையையும் பெறுவார்கள் என நம்புகிறேன். நம் அனைவருக்கும் நிலம் சொந்தமாக வேண்டும் என்றும் அதில் நமக்குத் தேவையானவற்றை விளைவித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் நான் விரும்புகிறேன். நாம் அனைவரும் வசிப்பதற்கு நல்ல தரமான குடியிருப்புகள் சொந்தமாக இருக்கவேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். இத்தகைய உறுதியின்றி நமக்குக் கிடைக்கும் எந்த சுயராஜ்யமும் நமக்குப் பயன் தராது என நான் உளமார நம்புகிறேன். அத்தகைய உறுதியின்றி, வறுமையால் வாடும் 20 கோடி ஆண்களும் பெண்களும் சுயராஜ்யத்துக்கான நமது போராட்டத்தில் உளமாரக் கலந்து கொள்வார்கள் என நம்ப முடியாது. நமக்குத் தேவை, உண்மையான சுயராஜ்யம்; மாயையான சுயராஜ்யம்

மல்ல. அது மக்களின், மக்களுக்குக்காக, மக்களால் நடத்தப்படுகின்ற சுயராஜ்யமாக இருக்க வேண்டுமென்ற அதற்கு குறைவானதாக இருக்கக்கூடாது

தாங்கள் 'யங் இத்தியா பத்திரிகையில் உழவர்களுக்கு எழுதிய கருத்துகள் எனக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. நாம் அரசியல் அதிகாரத்தை எதிர்த்து அகிம்சையையும் ஒத்துழையாழையையும் பயன்படுத்தும் பொருள்து, உள்நாட்டு முதலாளிய அதிகாரத்துவத்தை எதிர்த்து இவற்றை ஏன் பயன்படுத்த கூடாது என எனக்கு விளங்கவே இல்லை. இரண்டு தீமைகளில் ஒன்றை எதிர்த்துப் போராடாமல் இன்னொன்றை மட்டும் எதிர்த்துப் போராட இயலாது. நமது சுயராஜ்ய அரசியலில் சமரசம் கூடாது. நமது எதிர்கால சுயராஜ்யத்தில் தேசமக்கள் அனைவரின் நன்மைக்காக நிலமும்,

முதன்மைத் தொழிற்சாலைகளும் பொதுவுடமையாக்கப்படும் என்றும் நாம் சாகுபடி செய்யாத நிலம் நமக்குச் சொந்தமாக இருக்கக்கூடாதென்றும், நாம் வேலை பார்க்காத தொழிற்சாலை நமக்குச் சொந்தமாக இருக்கக்கூடாதென்றும் எவ்வித சமரசமின்றி தெளிவாக எடுத்துரைக்க வேண்டுமென நான் உங்களிடம் பணிவாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாம் இந்தநாட்டில் அகிம்சையின் மூலமாகவும் ஒத்துழையாமையையும் இயக்கத்தின் மூலமாகவும் புரட்சியைக் கொண்டுவந்து விடலாம். ஆனால் அதை அதே முறையால் பாதுகாக்க இயலாமா என நான் பெரிதும் சந்தேகப்படுகிறேன். எனவே நமது சுயராஜ்யத்தைப் பாதுகாக்க ஒரு மக்கள் படை அத்தியாவசியமானதாகும்.

HINDI—24 05-1921

ம. சிங்காரவேலு

'புதுசு' வீற்கு வாழ்த்துக்கள்

அபிராமி

ராலி வீதி,
திருநெல்வேலி

கவிதைகள் இரண்டு

பாழையும்,

சொல்லப்படாத ஒரு செய்தியும்

இளவாலை விஜயேந்திரன்.

1. பாலை.

வானத்தின் மேலேறி
வெண்முகிலைத் தொட்டு வந்தீரோ?
பெரியவர்தான், வாரும்.

பாலை வெளிப்பரப்பில்
சூரியனின் நேர்கீழே
நூறு நிறை தூக்கி நோ எய்தும்.
எண்ணைக் கொதிகலனின்
மேலும், கீழுமென
ஏறும் இறங்கும்.
எவனெவனோ இருந் தெழுந்து
பீச்சி விட்டுப் போகக்
கை அனைந்து கழுவும்.
வீசி இறைத்த வீதிக் குப்பைகளைச்
சேரும், பைகளிலே இட்டுக்கட்டும்.

பச்சை நிலத்துண்டும்
கட்டிடமும் சேர்த்தபடி
படம் நூறு எடும், நாலு
கடிதம் ஊருக்கும் போடும்,
சேற்றுக்கு முலாம் பூசும்.

எமதாரில்,
பின்னேரம் நிலம் உழுது
அதிகாலை அது நனைக்கப்
பாதி எனினும் தேருதோ?
சுதந்திரமாய் வீடும் நிறையாதோ?
போம்.

2. சொல்லப்படாத ஒரு செய்தி.

எந்த நிலத்தில்
இது விளைந்தது?

நல்ல நீர்தந்தோம்
மண்ணில் வளமேற
உரமிட்டோம்.
வெயில் தழுவும்
நூறுநூறாய்த் தாமரை பூக்கும்
என்று காவல் வைத்தோம்.
பூச்சி விழுங்கும் கிண்ணிப் பூவாய்
ஆட்கொல்லிப் பிசாசாய்
வேலி தாண்டிக் கிளை விட்டு
மண் முழுதும் இரத்தம் சிந்தியது.

வீரம் நிறைந்த கைகளாய்
ஆயிரம்
வெளியில் தெரியுதென்று
புழுக்கிக் கிடந்தோம்
வீசிய காற்றில்
சாம்பல் வெளிச்சிதறக்
குருதி உறைந்தது
அடியில் கிடந்தது
பச்சை ரத்தம் குடிக்கும் நெரும்போ?

எந்தக் கங்கையில்
இந்தக் கைகளைக் கழுவுவது?
ஊரிலோ ஆறும் இல்லை.
குளமும் வரண்டபடி.
எந்தக் கைகளினைக்
குலுக்க விழைந்தோமோ
அந்தக் கைகளிலே
தீப்பந்தம் கொடுத்தோம்
எமது கூரைக்கு வீசும் என.

எல்லோரும் தலைகளைக் குனிவோம்.
தொலைவில்

நூறு வீடுகளின் அழகைகளில்
வானை எட்டுகிற ஓலத்தில்
விம்மி வெடிக்கிற கண்ணீர் துளிகளில்
எமது துயரத்தைப்
பாதி கலக்க வைப்போம்.

புல்படர்ந்த நிலத்தில்
வெள்ளையாய் நிமிர்ந்த விகாரைகளில்
ஆயிரம் வருடம் கழிந்தும்
மண்ணையே நம்பியோரின்
கண்களில் இப்போது ரத்தம்.
எல்லாளன் தேர்தரித்த
சுவடுகளைக் காலம் மூடியது.
மூடிய மண்ணின் வெளிமேற்பரப்பில்
இரத்தம் குடிக்கும் பேய்களின்
சுவடுகள்—

எப்படி, உங்கள் முகத்தை
நோக்க நிமிருவோம்?

அழாதீர்,

எம்மேலே அனலை வீசாதீர்.

காத்திருக்கிறோம்,

மனித நேயம் அற்றுப்போன

ஒவ்வொரு நாளையும்

வாலிலை கட்டிக் தூக்கிவிடுவோம்.

வெறியில் திரியும்

ஒவ்வொரு முகத்திலும்

காறி உமிழ்வோம்.

மண்ணை, மனிதனைவிட

மேலாகிவிட்ட துவக்குகளை

வீசியெறிவோம் கடலுக்குள்.

நாங்கள் -

பகலுக்காய்க் காத்திருக்கிறோம்.

மண் சுமந்த மேனியர்

— ஒரு விமர்சனக் குறிப்பு —

எ. சித்திரலோகா

புதுசு நிதிக்காக புத்தூர் சோமஸ் கந்தாக் கல்லூரியின் 'மண் சுமந்த மேனியர்' நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. உதவி செய்த 'மண் சுமந்த மேனியர்' நாடகக் குழுவினரிற்கும், கல்லூரி அதியா உதிரியாகளுக்கும், பாலவயாளர்களுக்கும் புதுசுகள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறார்கள். நாடகத்தன்று புதுசுகளின் பெயரில் 'மண் சுமந்த மேனியர்' நாடகம் பற்றி சிறு பிரசாரம் வெளியிடப்பட்டு வினியேகிக்கப்பட்டது. அதில் சில தவறுகள் நேர்ந்துள்ளன. அக்கருத்துக்கள் புதுசுகளின் கருத்துக்களுடன் முன்பாடானவையும் கூட. ஒரு சிலரின் பொறுப்பற்ற தன்மைதான் இதற்குக் காரணம். அதற்கு மன்னிப்புக்கோரி, புதுசுகளிற்கும் அப்பிரசாரத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதையும் தெரியப்படுத்துகிறோம்.

— புதுசுகள் —

யாழ்ப்பாணத்தில் கடந்த சில மாதங்களாக, நாடக உலகுடன் தொடர்புள்ளோர் தொடர்பில் லாதோர், நாடகம் தெரிந்தோர், தெரியாதோர் அனைவர் மத்தியிலும் பேசப்பட்டு வந்த ஒரு நாடகம் மணசுமந்த மேனியர் ஆகும் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் பரவலாக வங்குடும், சிலசமயம் ஒரே கிராமத்தில் இரண்டு மூன்று தடவைகளும் இந்நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. வேறு பல நாடகங்கள் கதைக்கப்படாத அளவு இது பலர் மத்தியிலும் பேசப்பட்டது; விவாதிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு இது பெரும்பாலானோரின் கவனத்தைக் கவர்ந்த மைக்குக் காரணம் யாது

முதலாவது காரணம் இந்நாடகம் தமிழ்ப்பேசும் மக்களது சமகால சமூக அரங்கியற் பிரச்சனைகளின் சில அம்சங்களை வேறெந்தக் கலைப்பலகைகளும் எடுத்தாளத் துணியாத சந்தர்ப்பத்தில் கையாண்டமையும், அவைபற்றிய சில கருத்துக்களைக் கூறியமையே ஆகும்.

இரண்டாவது அதனுடைய வடிவமைப்பு அல்லது அது அளிக்கப்பட்ட முறைமை ஆகும்.

இவ்விரு அம்சங்களும், நாடகம் நடைபெற்ற காலத்து நாட்டுச் சூழ்நிலையும் நாடகத்தின் பிரபலமாக்கின. ஆனால் மணசுமந்த மேனியர் பிரபலமாகியது மாத்திரமல்ல ஒரு தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதுதான் முக்கியம். மணசுமந்த மேனியரின் மேடையேற்றங்களுக்குப் பின்னர் கலைவடிவங்கள் மூலம் கருத்துக்களைக் கூறுதல், பிரசாரங்களை மேற்கொள்ளுதல் பரவலாக நடைபெறுவதை அவதானிக்கலாம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மாத்திரம் நிகழும் தற்காலிக அமைதி இறங்குரிய வலுவான சூழல் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளதாயினும் இவ்வழியில் மணசுமந்த மேனியரும் பங்களித்துள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாததாகும். குறிப்பாக சமீபகாலமாக நடைபெறும் சில வீதி நாடகங்கள் (வீதி நாடகத்தன்மையை அவை முழுமையாகப் பெற்றிராவிட்டாலும் கூட) மணசுமந்த மேனியர் ஏற்படுத்திய அருட்டுணர்வின் விளைவுகளாகும் எனலாம்.

மணசுமந்த மேனியர் நாடகம் பற்றிய பற்பல புகழுகளையும், பாராட்டுகளையும், விமர்சனங்களையும் ஏற்கனவே நிகழ்த்துள்ளன. அவற்றில் சில பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாகியும் உள்ளன.

அவை தொட்ட விடயங்களை விட்டு இங்கு வேறு சில விடயங்

களை நாடகத்தின் அளிக்கல் அல்லது நிகழ்த்தல் முறைமை, அவ்வம்சங்கள் ஆகியவை பற்றிச் சிறுது எழுதலாம் என நினைக்கிறேன்.

மணசுமந்த மேனியரின் எழுத்துப் பிரதியை நாடகமேடையேற்றத்துக்கு முன்னரே படிக்கின்ற சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. நாடகப் பிரதியில் நான் முதல் கவனித்தது காட்சிகள் பெருமளவு விஸ்தாரமாகத் தீட்டப்படாமலும், மேடை நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள் நடிசுரது இயக்கத்தைக் குறிக்கும் குறிப்புகள் அதிகமின்றியும் இருந்தன்காள். ஆரம்பத்தில் உள்ள பாரகக் காட்சியைப் பற்றிய குறிப்புகள் தவிர எவ்வாறு நடிப்பது, அசைவது என்பது பற்றிய குறிப்புகளோ நிகழ்ச்சிகளின் விவரணமோ நாடகப் பிரதியில் இல்லை. ஆரம்பத்திலேயே நாடகப் பிரதியில் இவ்வாறு ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். "எவற்றுக்கு முக்கியம் கொடுத்து எவ்வாறு நடிப்பதென்பது நெறியாளரின் விருப்பத்துக்கு அமைவது நல்லது." நாடகப் பிரதியில் கர்ணப்படுமி இந்த நெகிழ்ச்சித் தன்மை நெறியாளரின் வியாக்கியாரணங்களுக்கு நிறைய இடம் தருவதாகும். சுதந்திரமாக நெறியாளர் கற்பனை செய்வதற்குக் களம் அமைப்பதாகும்.

நெறியாளரின் சுதந்திரத்திற்கு இடம்கொடுத்து நெகிழ்ச்சி

சியான பிரதியை எழுதுவதென்பது இலகுவானதாகத் தென்படலாம். ஆனால் அந்த நெகிழ்ச்சித் தன்மை நாடகத்தின் அடிக்கருத்தை, களத்தை, கட்டுக்கோப்பை மாற்றுவதற்கு இடந்தருதல் கூடாது. எனவே இவ்விரு அம்சங்களையும் ஒரு சேரப் பேணுதல் கடினமான பணியாகும். நாடகப் பிரதிபாக்கம், நெறியாளரை என்பவை பற்றிய அறிவும் அனுபவமும்தான் இத்தகைய பிரதிகளை எழுதும் திறமையை அளிக்கின்றன. நாடகத்தை எழுதிய சண்முகலிங்கம் இந்தத் திறமையை உடையவர் என்பதை நாடகம் உணர்த்துகிறது.

நாடகம் ஒரு தொடர்புக்கலை. இதன் மூலம் நாடக ஆசிரியனும், நெறியாளனும், நடிகரும் மக்களுடன்—பார்வையாளருடன் தொடர்பு கொள்கின்றனர். அவர்களுக்கு நாடகாசிரியனும், நெறியாளனும் தமது கருத்தைக் கூறுகின்றனர்; செய்தியைச் சொல்ல முனைகின்றனர். கருத்தைக் கூறுவதென்பது நிகழ்ச்சியைச் சித்திரிப்பது அல்ல; நிகழ்ச்சியை விமர்சிப்பது. அந்த விமர்சனத்தின் ஊடாக பார்வையாளரை மேற்கொண்டு சிந்திக்கவும் செயற்படவும் ஆற்றுப்படுத்துவது.

பார்வையாளரை இயக்கமற்றோராகவும், வெறும் ரசிகராகவும் நெறியாளர் கருதினால் நாடகமேடையில், சீன்களையும்,

தத்ரூபமான காட்சிகளையும் காட்டிவிட்டுத் திருப்தி அடையலாம். இத்தகைய இயற்பண்புவாய்ந்த நாடகமுறைதான் 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை மேற்காலக் நாடக அரங்கிலும் பிரபலம் வாய்ந்திருந்தது. ஆனால் கருத்துக்களை வலுவாகக் கூறவோ பார்வையாளரைத் தூண்டவோ இம்முறை வலுவற்றது என்பதை பிறெஃபர் போன்ற நாடக மேதைகள் உணர்ந்தனர். இதனாலேயே இயற்பண்பு நாடக முறையைக் கைவிட்டு வியாக்கியாரணங்களுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் அதிக இடம் கொடுக்கும் எடுத்துரைஞர் இடம் 'எப்பிக்' நாடக முறையை அவர் கையாண்டார். பார்வையாளர், நாடகத்தை விலகி நின்று பார்த்துச் சிந்திக்கும் ஒரு முறையையும் அறிமுகப்படுத்தினார். "பார்வையாளர் நாடக அரங்கத்துள் நுழையும்போது நுழையாமல் தனது தொப்பியுடன் சேர்த்து முனையையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு வருவதில்லை" என்று ஒரு போது கூறிய பிறெஃபர் பார்வையாளரின் சிந்தனைத் திறனை நாடகத்தின் தலையாய கடமை எனக் கருதினார்.

நாடகத்தைப் புறந்தள்ளி நின்று பார்க்கும் நிலை தமிழ் நாடகப் பார்வையாளர்களுக்குப் புதிதல்ல, எமது கிராமியக் கூத்துக்களைப் பார்ப்போரிடம் இந்த அம்சங்களைக் காணலாம், தமது உறவினர், தெரிந்தவர் கூத்து

ஆதி போது மாலை போடுதல்
தேதி போடுதல் எல்லாவற்றையும்
பார்வையாளர் ஏற்றுக் கொள்ளவே
சேய்வர்.

மண்சமந்த மேனியர் நாடகத்தில்
காணப்பட்ட முக்கிய அம்சம் அது
பார்வையாளரை அடிக்கடி புறந்தள்ளி
நினைவு பார்க்கவைத்தமை சான்.
நாடகம் முழுவதிலும் இப் பண்பு
விரவிநின்ற போது குறிப்பிட்ட
சந்தர்ப்பங்களில் வெளிப்படையாகவும்
விசேடமாகவும் காணப்பட்டது.
நாடகத்தின் ஆரம்பத்திலேயே இடற்கு
உதாரணத்தைக் காணலாம்.
திரைப்படத்துகிலும் உரியாமல்,
கண்ணன் அருளை நினைத்து பரவசப்
படுந் காட்சி, உச்சத்தை இடை
முறித்து 'இது நடந்தது பாரா-
த்தில்' என்று உரைஞர் கூறும்
போது நாடகத்தில் இடம் பெறாத
தொடங்கிய இடற்றதள்ளி நின்று
பார்க்கும் அம்சம் நடபத்தில்
தொடர்ந்து செல்கிறது. இதவே
பார்வையாளரைச் செலுத்தவும்
தூண்டுகிறது.

நாடகத்தின் இன்னொரு முக்கியமான
அம்சம் ஓரே நடிக்கரே பல்வேறு
பாத்திரங்களாகவும் பல்வேறு
நிலைகளையும் ஏற்றுக் காட்டிய
மையாகும். ஒரு சமயம் தந்தையாகவும்
தாயாகவும் மாமனாகவும், அக்கர்வாகவும்,
தங்கையாகவும் தம்பியாகவும் இயங்கும்
பாத்திரங்கள் பிறிதொரு சமயம்
வெவ்வேறு குணம் சங்களின் குறியீடுகளாக
மாறுகின்றன. தந்தை, தாய், அக்கா,

தம்பி தங்கை என்ற அங்கத்தவர்களைக்
கொண்டு சாப்பிடும் வேளையிலும்
தூங்கும் வேளையிலும் உணிக்
குடும்பமாக இயங்குவவர்கள்
கிராமத்தில் அங்கத்தவர்களாக
மாறி விடுகிறார்கள். தந்தை குண்டு
பட்டு இறப்பவராகவும் நடிக்கிறார்.
பிறகு தனது வழக்கமான
பாத்திர நிலைக்குத் திரும்புகிறார்,
இதே போல சகுனியாகவும் துரியாதனனாகவும்,
வீமனாகவும் உரைஞர் ஒருவரே
மாறி மாறி நடித்தமையும் இதற்கு
ஒரு உதாரணமாகும். இத்தகைய
பன்மை நிலை யானது எத்தகைய
முரண்பாட்டையும் ஏற்படுத்தாது
இயல்பாகவே நிச்சயமாகிறது.
இது நடிக்கக்கூடிய பல்வேறு
வகையில் பயன்படுத்துவதற்கும் ஒரு
நடிகன்லேயே வெவ்வேறு நிலைகளை
ஏற்படுத்தலாம் என்பதற்கும்
எடுத்துக் காட்டுகளாகும். நாடகம்
என்றால் காட்சி சோடனைகளையும்
பேசுபிற்தள பாடங்களையும், ஆடை
அலங்காரங்களையும் பார்த்துப் பழகிவிட்ட
மேனியர் மத்தியில் மண்சமந்த
மேனியர் ஒரு சவாலாக அமைகிறது.
நடிகரின் உடலசைவால், குரலோலியால்,
சம்பவங்களின் வலியால் எத்தகைய ஒரு
சூழலையும் உருவாக்கி விடலாம்
என்பதற்கு இது நல்லதொரு சான்
னாகும். வறிய விவசாயக் கிராமம்.
என்பதற்குரிய எத்தகைய சோடனையும்,
வயல், கிணறு, தேரட்டம் என்ற
எத்தகைய அடையாளங்களும் இன்றியே
அத்தகைய ஒரு சூழலைப் பார்வையாளர்
உணர்கின்றவர், நடிப்பாற்றல்,

நடிகரின் கற்பனை, நெறியாளனின்
கற்பனை, நடிகரையும் மேடையையும்
கையாளும் திறன் ஆகியவை இதற்குக்
காரணமாகும்.

நாடகத்தின் களத்திற்கும்— அதாவது
கிராமத்து வறிய விவசாயக் குடும்பம்,
உறவினர் என்ற தளத்திற்கும் நாடகத்தின்
நிகழ்தல் முறைமைக்கிடையேயும்
நல்ல இசைவு காணப்படுகிறது. பஜனைப்பாடல்,
புராணபடனம், தேவாரம், நாட்டார்பாடல்கள்,
கிராமிய ஆட்டமரபிலான அசைவுகள்
எல்லாம் நாடகத்தின் களத்துடனும்
பாத்திரங்களுடனும் இணைந்து தெரிகின்றன.
இது நாடகத்தின் ஒருமை நிலைக்கு
மிகவும் உதவுகின்றது.

நாடகம் கிராமமட்டங்களில் பெரும்
வரவேற்புப் பெற்றதற்கு முக்கிய
காரணங்களில் நாட்டார் நாடகத்தின்
மையை அது பெற்றிருத்தல் ஒன்றாகும்.
இது

மிக முக்கியமான அம்சம்; எமது
கலாசாரம், பண்பாட்டுக் குறியீடுகள்,
வடிவங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நாம்
பெற்றுக்கொள்ள பயன்படுத்தவும்
எவ்வளவோ உண்டு என்பதை இந்
நாடகம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இங்கு நான் இந் நாடகத்தின் முக்கிய
அம்சங்களாகக் குறிப்பிட்டவை முதற்
தரமாக மண்சமந்த மேனியரில் தான்
இடம் பெற்றன என்பதில்லை. 60ம் ஆண்டுகளில்
தமிழ் நாடக உலகில் ஏற்பட்ட நவீன சிந்தனையுடன்
இந்த அம்சங்கள் பல்வேறு நாடகங்களிலும்
இடம் பெற்றன. ஆனால் அந்நாடகங்கள்
ஒரிரு மேடையேற்றங்களுடனும், நகர
அரங்கங்களுடனும் நின்று. மண்சமந்த
மேனியர் இதனை யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமங்களுக்கு
பரவலாக எடுத்துச் சென்றது. அவ்வகையில்
நாடகவடிவம் பற்றிய புதிய சிந்தனைகளைப்
பரவலாக்க மண்சமந்த மேனியர் கணிசமான
அளவு உதவியுள்ளது எனலாம்.

காலம் சென்ற கவிஞர் ஆத்மா
நாமுக்கும் சிறுகதை யாசிரியர்
மௌனிக்கும் புதுசுகளின் துயர் நிறை
அஞ்சலி.

With best Compliments

SHERENDIB
MEDICAL CENTRE

265, CASSIM ROAD.

KALMUNAI-6

விளம்பரப் பலகை எழுத்துதல்:

K. S. சுந்தரம்

மாதவன் வீதி,

கல்முனை - 3,

தினம் தினம் மாறிவரும் நாகரீகத்தை
ஆடைகளினால் முதன் முதல்
அறிமுகப்படுத்துபவர்கள்

டிஸ்கோ டெயிலர்ஸ்

உரிமை. க. மனோகரன்.

103 A, பிரதான வீதி,

(மக்கள் வங்கி அருகாமை)

கல்முனை.

கல்முனையில்,
 தரமான முறையில் பதிவு செய்யப்பட்ட தமிழ்,
 ஆங்கில, ஹிந்தி வீடியோ திரைப்படங்களை
 வாடகைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளவும்,
 பதிவு செய்துகொள்வதற்கும்,
 நாடவேண்டிய ஒரே ஸ்தாபனம்

லெட்சுமி வீடியோ

கோயில் வீதி,
 கல்முனை-3.

WITH BEST COMPLIMENTS

AZEEZ
PAINTING INDUSTRIES
 97, MAIN STREET,
KALMUNAI.

**FOR FASHIONABLE TAILORING AND
 SHIRTINGS & SUITINGS**

S M A C S

**12. BAZAAR LANE,
 JAFFNA.**

- 0 உற்பத்திக்கு உள்நாட்டு மூலப்பொருள்களைப் பயன்படுத்துவோம்.
- 0 உள்நாட்டு உற்பத்திகளை ஆதரிப்போம்.

மில்க்வைற் தொழிலகம்

த. பெ. இல. 77

பாழனி மி.

தொலைபேசி. 23233

PUTHUSU- Tamil magazine

Eswarivilla, Siruvilan, Ilawalai - Sri Lanka.

எங்கள் தயாரிப்புகள்:

707 எவர்-றெஸ்ற்

எவர்-றெஸ்ற் லங்காவு

கோப்பி

தேயிலை

உற்சாகத்தைத் தருவது. அத்துடன் அரச பரிசோதனை யில் சுத்தம், சுகாதாரம் என நிரூபிக்கப்பட்டது.

புத்துணர்ச்சியுடன் திகழவைக்கும் புதியதோர் உலகம் உங்கள்முன் -

EID

எவர் - றெஸ்ற்

இன்டஸ்ரீஸ்

உ

டிஸ்ரிபியூற்ரேர்ஸ்

**கச்சேரி - நல்லூர் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.**

அச்சுப்பதிவு: சித்திரா, யாழ்ப்பாணம்.

புதுசுகளுக்காக அமைப்பும் தொகுப்பும்:

அ. ரவி

'ஈஸ்வரி விலா',

சிறுவிளான்,

இளவாலை.